

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Ετος 9

Αρ 429

οφ
532

Με πολύ chic ημπορείτε να ράψετε τα φορέματά σας και με τιμές πολύ λογικές. Έπίσης τα ωραιότερα σχέδια δια Νυμφικά. Άναλαμβάνω επί μέτρω και από τας επαρχίας.

ΝΟΤΤΑ ΒΑΒΑΛΗ

Άγ. Μάρκου 14, β' όροφος. Στοά Δημητριάδου

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΜΕΤΑΞΕΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

BOMBYE

ΚΡΕΠ-ΝΤΕ-ΣΙΝ-ΖΩΡΖΕΤΤ-ΦΟΥΛΑΡ
ΚΡΕΠ-ΣΑΤΕΝ-ΚΡΕΠ-ΜΑΡΟΚΕΝ
TOILE DE SOIE

ΣΒΟΛΟΠΕΛΟΣ & ΚΥΤΡΟΜΠΗΣ

ΕΡΜΟΥ 52^Α ΑΘΗΝΑΙ

Ευρίσκονται
εις τα καλύτερα καταστήματα

ΘΕΛΕΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΝ;

Να βάψετε μόνη Σας τα περσινά Σας φορέματα με Γερμανικά βαφές μάρκας

ARTI

και θα γίνουν έντελώς καινούργια.

Αι βαφαί ARTI πωλούνται εις τα Φαρμακεία και τα Έμπορικά της συνεικίας σας εις 61 μεδέρνους χρωματισμούς.

Γεν. Άντιπρόσωπος:
Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ, Άθήναι,
Λέκκα 21α — Θεσσαλονίκη,
Έρμου 16.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Έθρομεν εις γνώσιν των Κυριών και δεσποινίδων, ότι η κόμμα

Δ^Ρ ΒΕΝΝΙ

προσάφιν και χειρών, πωλείται άπολειπτικώς ένταυθα, παρά τή %.

Σ. ΔΡΑΚΟΥΛΙΑ

ΣΤΑΔΙΟΥ 10

Έν Πειραιά κομμωτήριον
"ΜΙΡΟΥΑΡ".
% Ν. Γ. ΤΣΑΚΙΡΕΛΛΗ
Σωκράτους άρ. 52.

Τη πιδ μεγάλη επιτυχία έχει έκείνη που βάφει τα φορέματά της με τας Γερμανικάς βαφάς ARTI.

ΣΠΥΡΟΣ Δ. ΒΑΜΒΑΣ

Ειδικός Έατορός
Ο μόνος έν Ελλάδα έφαρμόζων την άνάδινον διλογήμερον άποτο-
ξίνωσιν των Έξεων

ΜΟΡΦΙΝΗΣ & ΗΡΩΪΝΗΣ
Έατορίον: δδός Κάνιγγος 6,
10-12 π.μ. και 5-7 μ.μ.

Αι βαφαί ARTI άνακουφίζουν τον εικογενειακό προϋπολογισμό.

1000 ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ο έμπορικός Οίκος Ράτζιο, Έμμ. Μπενάκη 13, διαλύει τα τμήμα βιβλίων με τιμές άσυμφωνιστους 50 % έκπτώσεις!! Ζητήσατε κατάλογον. Αι παραγγελία συνοδεύονται με τα άντίτιμον. Έξοδα άποστολής δωρεάν.

«ΙΚΑΡΟΣ», Κοραή 5

Ωραία λευκά δόντια

Άπλώσατε όλίγη δοντόπαστα ΧΛΟΡΟΝΤ επί έπιδας βούρτσας και τρίψατε τα δόντια σας καθ' όλας τας διευθύνσεις και έκ των κάτω προς τα άνω. Θα έκπληγήτε από την έπιτομία. Μη άφίσσέτε να σας παραπλανήσουν με ευθηνές δοντόπαστες γιατί προκειμένου για τα δόντια μας τὸ καλλίτερον πάντων εινε μόνη άρκετά καλόν. Σας δίδομεν την εύκαιρία να δοκιμάσετε από σήμερον. Άποστείλατέ μας την παρούσαν άγγελίαν έντός άνοικτοφ φακέλλου έπικολλώντες 40λεπτον γραμματόσημον διά να σας στείλωμεν έν σωληνάριον δωρεάν. Γεν. Άντιπρ. Α. Π. Ρεμπουζέας, Πραξιτέλους 42, Άθήναι. Το σωληνάριον δρ. 11.—, διπλούν δρ. 12. Σημειώσατε την διεύθυνσίν σας:

Ζητήσατε βαφάς ύφασμάτων
ARTI από τα έμπορικά και τα
φαρμακεία της συνεικίας σας.

Πωλείται εις όλα τα Φαρμακεία. Διαρκής παρακαταθήκη. Φαρμακείον Γ. ΑΛΕΞΙΟΥ. Όδός Άθηνάς 100.

ΣΜΑΛΤΟΔΟΝΤ

Η τελειοποιηθεσα οδοντοκρεμα γ η οικουμικω τερα-Ολιγη οδοντοκρεμα επί της υήκτρας άρκεί

Πωλείται παντού
Δρχ. 12.50

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΕΩΤΑ

ΑΠΟΘΗΚΗ ΜΕΤΑΞΕΩΤΩΝ
ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΗΤΕΡΩΝ ΕΛΛΗΝΕΣ
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ

Θρουσιωτάτη ποιότητα χρωματισμών
ΚΡΕΠ ΝΤΕ-ΣΙΝ - ΖΩΡΖΕΤΤ
ΣΑΤΕΝ - ΜΑΡΟΚΕΝ
Στης ποιό μοντέρνις αποχρώσεως
ΑΙ ΤΙΜΑΙ ΜΑΣ ΑΣΥΝΑΓΩΓΙΣΤΑΙ

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
ΕΡΜΟΥ 3

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΦΑΒΙΟ ΜΠΕΝΟΥΤΙ

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

(Ιταλική μεσαιωνική παράδοση)

Πέντε χιλιόμετρα μακριά άπ' τη Φλωρεντία, βρίσκεται η μικρή, αλλά ιστορικά πόλις του Φιεζόλε. Το Φιεζόλε ήταν κατά τόν μεσαίωνα το προπύργιον της Φλωρεντινής Δημοκρατίας έναντι των επανδρωμένων έχθρών της. Καμιά πεντακοσμία μέτρα έξω από την πόλιν του Φιεζόλε, πάνω σ' ένα λόφο, βλέπει κανείς και σήμερα ακόμα τα ερείπια ενός παλαιού πύργου. Εινε ο περίφημος πύργος του Φιεζόλε, μέσα στον οποίο έξελεγχθη τόν 14ον αιώνα μια φοβερή τραγωδία και ο όποιος από την εποχή εκείνη έμεινε άνατοικητος, γιατί κανένας δεν τόλμιωσε να πάη να κατοικήση σ' αυτόν.

Τετρακόσια διόκληρα χρόνια, ο πύργος αυτός άντηκε στην μεγάλη φεουδαρχική οικογένεια των Βιστονιμίν, που ήσαν οι ισχυρότεροι άρχοντες τών περιχώρων της Φλωρεντίας. Άλλά στα μέσα του 14ου αιώνα, κατά τὸ 1355, πέθανε άβελλος κι' ο τελευταίος γόνος τών Βιστονιμίν και τότε ο πύργος, μαζί με όλα τα γήθη του χτήματα και τοις άλλοις, περιήλθε στους Ουζμπάκντι, μια άλλη μεγάλη οικογένεια Φλωρεντινών ευπατριδών.

Οι Ουζμπάκντι, που είχαν τὸ οικογενειακό τους μέγαρο μέσα στη Φλωρεντία, δεν ήθελαν να κατοικήσουν στο Φιεζόλε, αλλά είχαν άφήσει εκεί τόν επιστάτη τους, μαζί με μια άρκετά μεγάλη φρουρά μισθοφόρων στρατιωτών, για να έμπορευθή τα χτήματα και τούς κολλήγους και να έμπορευθή τις ληστικές επιδρομές. Στον πύργο του Φιεζόλε πήγαινε μόνο κι' έμενε συχνά ο μοναχογιός τών Ουζμπάκντι, ένας νεαρός, ώριμος και άτρόμητος εύπατρις, που είχε άνδραγαθήσει σ' όλες τις μάχες, στις όποιες είχε λάβει μέρος.

Ο νεαρός Ουζμπάκντι ήταν τρελλά έρωτευμένος με μια όραία άρχοντοπούλα, κόρη ενός άπ' τούς ισχυρότερους άρχοντες της γειτονικής δημοκρατίας της Πίζας.

Η Πίζα ήταν τότε αντίχλος της Φλωρεντινής Δημοκρατίας και συχνά βρισκόταν σε πόλεμο μαζί της. Οστόσο, η νέα, χωρίς να λογαριάση την έχθρα της πατρίδας της με την πατρίδα του Ουζμπάκντι, τόν είχε έρωτευτεί κι' εκείνη παρήγορα. Άλλά άνάμεσά τους βρισκόταν ακόμα κι' ένα άλλο εμπόδιο μεγάλο και φοβερό, μεγαλύτερο από την έχθρα τών δύο πόλεων. Οι γονείς της κόρης την είχαν άραβωνιάσει με τόν Τζιοβάννι Άλφονσο, τόν φοβερό και τρομερό στρατηγό, τόν μεγαλύτερο πολέμαρχο τού αιώνα τού σ' όνομα τού όποιου έστρεμαν κι' οι δύο γενναίοι στρατηγοί και στρατοί.

Ο Τζιοβάννι Άλφονσο ήταν Άγγλος αριστοκράτης, έξυπνος, άγριος, σκληρός, πο-

λεμοχαρής. Από πολύ νέος είχε πάει στην 'Ιταλία μ' άρκετούς στρατιώτες του, για να προσφέρει τις υπηρεσίες του σε κανέναν από τούς 'Ιταλούς μεγαλοφεουδάρχες, που βρισκότανσαν σε διαρκή πόλεμο μεταξύ τους. Κατ' αυτό τόν τρόπο, ο Άλφοντος έγινε από την πρώτη στιγμή περιζήτητος κι' ο κάθε φεουδάρχης ή ή κάθε δημοκρατία που είχε να κάνει πόλεμο, προσπαθούσε να τόν έχη με τὸ μέρος της.

Η φήμη του άλιόθρη έτσι άστραπιασέ σ' όλη την 'Ιταλία. Τ' όνομά του προκαλούσε φόβο και τρόμο. Στις μάχες πολεμούσε στην πρώτη γραμμή κι' έδειχνετο άτρόπος, λές κι' είχε κάνει συμβόλαιο με τόν θάνατο. Πολύ λίγο δε ενδιαφερόταν σε ποιανού την υπηρεσία ήταν. Άρκεί να πληρώνότανε καλά για νάχη πολλά λεπτά στη διάθεσί του και να στρατολογή περισσότερους και άνδρειότερους πολεμιστάς. Ο πόλεμος, ή μάχες, τὸ αίμα τών μεθοδών. Ήταν ο μεγαλύτερος έχθρος της ειρήνης που εγέννησαν οι αιώνες. Άλλοίμονο σε κανέναν που θα έπρόφερε μπροστά του την λέξη ειρήνη. Τόν έσκότωνε άμέσως! Και εινε γνωστό σχετικώς, ότι όλες φορές παρουσιάζονταν μπροστά του καλόγηροι για να τόν ζητήσουν βοήθεια για τα μοναστήρια τους και τόν χαϊρόταν με τή γνώση φράσι τού Ευαγγελίου «Βίβη θύρα». Ο Τζιοβάννι, μη θέλωντας να σωθή από φόβους, τούς έπαινε και τούς έδρανε μέχρις αιώματος! Στους φίλους του δε που τόν ρωτούσαν γιατί ή λέξη ειρήνη τόν έκανε έξω φρενών, απαντούσε στερεότυπα:

—Μα δεν καταλαβαίνετε λοιπόν, ήλιθοι, ότι αν τυχόν γίνει ειρήνη, εγώ κι' οι στρατιώτες μου θ' άχρηστευώμε και θα πεθάνουμε της πείνας!

Αυτός, λοιπόν, ήταν ο φοβερός και τρομερός Τζιοβάννι Άλφονσο, ο άραβωνισμένος της άγαπημένης τού νεαρού Ουζμπάκντι. Μολαταύτα, οι γονείς τού Ουζμπάκντι στείλανε προσκεναι στους γονείς της νέας, όταν ο νέος τούς έξομολογήθηκε τὸ αίσθημά του, να ξεκίνησι την άπόρριψιν, μη παίρνοντας να διασφρατίσουν τόν φοβερό Άγγλο πολέμαρχο.

Η άρνησις τών γονέων της νέας έορξε σε μανία άπελπισία τόν έρωτευμένο νέο, ο όποιος αποφάσισε σ'ό τέλος ν' άψηρήσει τὸ θυμό και την εκδίκασιν τού τρομερού Άλφονσο και να κάνει τή λατρεντή του γυναίκα του. Συνεννόηθηκε λοιπόν με την άγαπημένη του, στρατολόγησε πολλούς μισθοφόρους, έκτός από

«Έκλεψε μια νύχτα την έκλεκτή της καρδιάς του, άπ' τόν πατρικό της πύργο...»

κείνους που είχε ή οικογένειά του, και με τη βοήθεια μερικών αχόντων φίλων του, έβλεπε μιά νύχτα την έλευσή της καρδιάς του απ' τον πατρικό της πύργο κι' εγκαταστάθηκε μαζί της στον πύργο του Φιεζόλε.

Όταν δ' Άκούτο έμαθε την άπαγογή της άρραβωνιαστικής του, έγινε έξω φρενών κι' άποφάσισε να έκδικηθή σκληρά τόν Ούζιμπάρντι. Χωρίς λοιπόν να ζητήσει καν την άδεια της κυβέρνησεως της Πίζας, πήρε τούς παύ έμπιστους του στρατιώτες και τράβηξε για τη Φλωρεντία, με την άπόφαση ν' άρπάξει τη μηστή του από τόν σπάτι των Ούζιμπάρντι, όπου έφτανόταν ότι την είχε άδηγήσει ο άπαγωγός.

Πριν μπη στη Φλωρεντία, δ' Άκούτο έστάθμισε στο Φιεζόλε. Ήταν σουφουζισμός, όταν αντίκρουσε από μακριά τόν περιήρητο πύργο. Ρώτησε άμέσως ποιανού ήταν κι' όταν έμαθε ότι άντρες σπούς Ούζιμπάρντι, άποφάσισε να τόν κυριεύσει, να τόν λεηλατήσει και να σπάσει όλους τούς ύποτακτους τών Ούζιμπάρντι που θάβρισκε μέσα σ' αυτόν.

Είχε νυχτώσει πια, όταν έφτασε έξω απ' τόν πύργο. Κι' άμέσως άωρησε, λυσώντας από όργη κι' ένυριεσε τόν φυλάειο, στο άσπιο έβρινε ή φρουρά της μεγάλης πύλης.

Ο Άκούτο έσφαξε μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα τούς άνδρες της φρουράς κι' έπατα μπήκε μέσα στον κήπο, δίνοντας διαταγή στους στρατιώτες του να σπάσουν άκώμα και τις γάτες που θάβρικαν μπροστά τους!...

Μέσα στην άναστάσι αυτή, ένας ύπηρέτης του πύργου μαρτύρησε στον Άκούτο, ότι ο νεαρός Ούζιμπάρντι και ή άκατημένη του βριζονότουσαν εκεί κι' όχι στη Φλωρεντία, όπως φανταζόταν ο ίδιος. Μόλις έμαθε αυτό, δ' Άκούτο ούρλιαξε από άγρια χαρά. Διάταξε, με τόν σπαθί στο χέρι, τόν ύπηρέτη να τόν άδηγήσει στο δωμάτιο των δυο έρωτευμένων κι' όταν έφτασε εκεί, άνοιξε την πόρτα και είχτηκε μέσα σαν άγριο θηρίο.

Οι δυο νέοι δεν είχαν πάρει είδηση, ότι ο πύργος είχε κυριευθεί και κοιμούνταν άγκαλιασμένοι. Τό θέμα αυτό έφάνησε περιούσιο τών Άκούτο, Έβρουχίτη άγρια, σίκωσε τόν σπαθί του και, όπως άναφέρει ή παράδοσις, έκοψε με μιά σπαθιά τά κεφάλια των δυο έραστών!... Κατόπιν άρχισε να κόβει σε μικρά-μικρά κομμάτια τά σώματά τους!...

Όταν την αύγή έφυγε απ' τόν πύργο δ' Άκούτο μαζί με τούς στρατιώτες του, δεν είχε μείνει πραγματικώς εκεί μέσα ούτε γάτα ζωντανή.

Λίγον καιρό άργότερα, δ' Τζιόβάννι Άκούτο παντρεύτηκε την κόρη του τότε δουκάτου τού Μιλάνου Μπερναμπό Τζιόβάννι, που ήταν φημισμένη σ' όλη την βόρεια Ιταλία για την όμορφιά της.

Από τη βραδεία τέλος της άγρίας σφαγής του πύργου Φιεζόλε, κανένας δεν έτόλμωσε να κατοικήσει σ' αυτόν. Έπί επτά αιώνες έβρινε άκατοίκητος ο μοιραίος πύργος, όποτε σιγά-σιγά άρχισε να γερμίζει. Και οι κάτοικοι τών περίεξ λένε, ότι κάθε νύχτα, άκώμα και σήμερα, λίγο πριν από τά μεσάνυχτα, από την μισοερεωμένη μεγάλη πύλη του πύργου βγαίνει ένα λευκό άλογο, πνιχτό στο όποιο βρίζονται καβάλλα οι δυο έρωτευμένοι, τά θύματα του Άκούτο, άκέφαλα και άμισοσταγή!...

Ο τρομερός Άκούτο πέθανε στη Φλωρεντία σε ήλικία 75 ετών, γεμάτος τιμές, δόξα και πλούτη. Άλλες έποχές, βλέπετε, άλλες συνήθειες, άλλοι άνθρωποι!...

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΑΡΑΒΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Ο τεμπέλης δεν παίρνει ποτέ ό,τι του χροιστούν.

Ο άνθρωπος κι' όταν τεμπελιάζει κοιμάται τόν ίδιο, όπως κι' όταν εργάζεται.

Τό κεφάλι τού άνηκου άνθρώπου είναι εργαστήριο τού Σατανά.

Η φιλαργυρία και ή ευσέβεια δεν μπορούν να ζήσουν μέσα στην ίδια καρδιά.

Έκείνος που έχει τόν χέρι του κλειστό για τούς άλλους, θά βρη και έν μέρος αυτόν τόν ίδιο φερόμιο.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΒΑΘΥΠΛΟΥΤΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΒΑΡΩΝΟΥ ΡΟΤΣΙΛΔ

Ο βαρόνος Ίάκωβος Ρότςιλδ, ένας από τούς άνομαστους πρόγους της γνωστής οικογενείας των μεγάλων τραπεζίτων της Εβρώπης που διασώζεται μέχρι τών ήμερών μας, βρισκόταν σε στενότερες σχέσεις με τούς λογίους και καλλιτέχνες της εποχής του. Μερικούς μάλιστα απ' αυτούς, που είχαν άνάγκη, τούς ενόχησε και όκοινοί τους.

Κάποτε, ο διάσημος Γάλλος ζωγράφος τού καιρού τόν Ενένας Ντελακρουά, προσέφερε τόν βαπτίζοντο Έβραίο να πάει στο εργαστήριο του και να τού χρησιμεύσει ως μοντέλο, προκειμένου να ζωγραφίστη έναν... κουρελιάρη ζητιάνο!...

Ο Ρότςιλδ έδέχτηκε την κάπως άλλοδαπή και προσήλικη γ' αυτών πρότασι του καλλιτέχνη και την άλλη μέρα τράβηξε προς τόν νάνησί του, αφού προηγουμένως μεταμφέστηκε, σύμφωνα με την έπιθυμία του. Φτάνοντας στο εργαστήριο τού Ντελακρουά, χτύπησε την πόρτα και περίμενε να τού άνοιξουν. Ο μαθητής όμως τού ζωγράφου που σπρώχτηκε και τού άνοιξε, βλέποντάς τον σε τέτοια έλευση κατόπιν —γιατί ή μεταμόρφωσι του είχε γίνει κατά τρόπο τέλει— δεν κατόρθωσε να άναγνωρίσει τόν βαπτίζοντα ζητιάνο.

Τόν λυπήθηκε μάλιστα για την κατόπιν του και τούδους ως έλεημοσύνη ένα σκούδο, τόν όποιο ο Ρότςιλδ δέχτηκε με ευχαριστίες και άναχώρησε έκαστοσημένος από την έπαυλίσια του.

Φανταστείτε τώρα την έκπληξη τού νεαρού καλλιτέχνη, όταν την άλλη μέρα έλαβε από τόν τραπεζίτη τόν άκόλουθο γράμμα:

«Άγαπητέ κέρει,

» Έσωκλείστες σάς στέλνω τόν ποσόν που είχατε την καλοσύνη να μου δώσετε χθές στο εργαστήριο τού ζωγράφου Ντελακρουά, μαζί με τούς τόκους του που άνέρχονται σε... 10,000 φράγκα. Παρασηλάστε τόν έσωκλειστό τσέκι και έξερρωστε τόν όποτε θέλετε στην Τράπεζά μου της όδου Λαφαγιέ. Όσο για τόν ποσάριον που μου είχατε δ' κ. Ντελακρουά, θά γίνη κι' αυτό άργότερα. ***

Όμοιο επίσης από τά άνεκδοτα τού Έβραίου τραπεζίτη εινε και τόν παρακάτω, τόν όποιο σχετίζεται με τόν μεγάλο και επίσης Έβραίο ποιητή Χάινε.

Όταν ο Χάινε βρισκόταν στο Παρίσι, προσελήθη μιά μέρα απ' τόν βαρόνο Ρότςιλδ σε γείμα. Ο ποιητής δέχτηκε την πρόσκληση και πήγε, αλλά, παρά τη συνήθειά του, μίλησε στο τραπεζίτη πολύ λίγο.

Ο οικοδεσπότης, θέλοντας να λύση τόν γλωσσικό τόν ποιητή, διάταξε να παραθέσουν στο τραπεζίτη του τά έλκεκτότερα κρησά.

Ο Χάινε έτραψε κι' έγινε συνεχώς, χωρίς όμως να προφέρει ούτε λέξη, πρηνής που έξερέβαινε άκώμα περισσότερο τόν βαρόνο. Κι' επειδή ήθελε σώνει και καλά ν' άκούση τις φωνιές τού ποιητή, διάταξε να φέρουν κι' άλλα σπανιότερα κρησά.

Ο Χάινε άδειασε άκόμα τόν ποτήρι του, αλλά δεν άποφάσισε ν' άνοιξη τόν στόμα του. Τότε ο βαρόνος, παρρησιόχως, είπε να τού φέρουν ένα μπουκάλι από τόν περιήρητο κρασί «Λάκρινες Κρίστις» (Τά δάκρυα τού Χριστού) και πρόσφερε ένα ποτήρι στον έλκεκτό μοναχισμό του.

Ο ποιητής έφερε τόν ποτήρι σιά χείλη, ρούφηξε τόν περιεχόμενό του, αλλά δεν έβγαλε ούτε μιά λέξη.

— Έ, σάς άρεσε; ρώτησε ο βαρόνος.

— Μάλιστα, σάς ευχαριστώ, άπάντησε ξερά ο Χάινε.

Δεν θά γνωρίζετε ίσως, έξεκαλοήθηκε κάπως περιημένος ο Ρότςιλδ, ότι τόν κρασί αυτό εινε μεγίστης αξίας, ότι εινε τόν καλύτερο κρασί τού κόσμου, ότι κάθε σταλιά του στοιχίζει ένα δοκάτιο. Πώς λοιπόν δεν σάς ενέπνευσε ούτε μιά... λέξη;

— Γνωρίζετε, βαρόνε, φώναξε έκεί τόνους ο ποιητής, γιατί τόν λένε «Λάκρινες Κρίστις»;

— Γιατί;

— Αλλά, εξήγησε ο ποιητής, εινε τά δάκρυα που χύνει ο Χριστός βλέποντας δυο κακούργους Έβραίους, σάν έμάς, να πίνουν τέτοιο πολύτιμο κρασί, ενώ υπάκουον μέσα στο Παρίσι χιλιάδες άνθρώπων που πενάνει!...

Κόκκαλο ο Ρότςιλδ.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Μ. Μ.

Τίπος «Τζίντζ», έπομένος ζεστή και έκφραστη φυσιογνωμία. Σιλουέτα λυγρή και είσληνη. Ντυμένη άπλοστάτα και συγχρόως πολύ κομψή. Ο άρραβόν της με πραγματικά έλκεκτόν μέλος της Άθην, κοινοίας, τού όποιου ή κοσμοκίτης δεν άποτελεί τόν άπαιτόν του, πιστοποιεί την σοβαρότητα της νεαρής και έλκεκτής Δος. Αί άμυνά της σε δεξιότητες εινε πάντοτε έν τών ώραιότερων. Εινε μία έν τών πλέον φανατικών θιασώτων τού Τένις και σκεπτά από τις πλέον άναδεξιότητες.

H MONTAIN

ΚΙΩΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Μία ιδιόρρυθμη και εύχρηστη άπογευματινή παρά τη κ. Π. Βουλιώλη, κατά προσέλευση τού Δ. Συμβούλου της άρτιστάτης Έταιρείας τού Έλλην. Χοροδράματος. Είς την είδικήν σύσκεψη, κληθέντες, παρέστησαν κι' κυρία Έλ. Βενιζέλου, Π. Τσαλδάρη, Λαίδη Κρησφίλδ, Γ. Νάξου, Σοφία Σχλήμαν, δις Ε. Παπαδάκη, Σ. Τσιμακού, κ. Σπ. Τριαντάκη, κ. Ν. Τασούλη, δ' κ. Δαμιέργης, δ' κ. Στ. Τριαντάκης, ή δις Καράβια, ή κ. Μεσομένη.

— Σ' ένα πλαίσιο άξιοθαυμάστου άριονίας, γονιές καλλιτεχνικές, πωφες από γαυράλλα σε χρώματα χαρούμενα έχρυσαν πλαίσιας χορούς ή κ. Κανέλλου και ή μαθητριά της, έν τών όποιων ή μια θαύμα ώραότητος και σιλουέττας.

— Δεξιότης την παρελθούσαν Πέμπτην παρά τω Άρχηγώ Έπιτελείου και τη κ. Θ. Μανέντα.

— Η οικωδέσποινα, σωμαθεσπότη, έφερε τουαλέτα καλλιτεχνική σε χρώμα γαρί—μπλέ.

— Ένα γκροβι κυρίον που έθαυμάστη για την κομψότητα τών τουαλέτων των, ή κ. Ζαλοκώστα έμπριμε με πικρή, ή κ. Δ. Λοβέρδου τουαλέτα σε τόννο μπλέ, ή κ. Μπότση, ή κ. Δρούλλα με γαρί τουαλέτες.

— Παρίσαντο ή κ. Έλ. Βενιζέλου, ή κ. Α. Μιχαλακοπούλου, ή κ. Σαρούλη, ή κ. Γ. Καφαντάρη, Νάναρχος και ή κ. Παπαρηγορίων, κ. και κ. Γ. Γρίβα, Στρατηγός και ή κ. Τασούλη, κ. και κ. Μελιά, κ. και κ. Βίσεκ, ο Κάμης Κοσάτος, ή κ. Γ. Μελιά.

— Έκ τού Διπλωματικού Σώματος παρενβήσαν Προεδνται Άγγλιας, Ιταλίας, Ρουμανίας, Ιταλίας, Πολωνίας, Τουρκίας και ή κυρία Ρωσάκω, Ράμικρη, Μασσιανιν, Ένις Μπέη.

Τό παρελθόν Σάββατον δεξιότης παρά τω Προεδντη της Ιαπωνίας.

— Η σύζυγος τού Γραμματέως της Προεδρίας κ. Κάρι, ήτο σάν μια εμινάτος έξωτική.

— Παρενβήσαν ή κ. Έλ. Βενιζέλου, ή κ. Μιχαλακοπούλου, κ. και κ. Π. Τσαλδάρη, δ' κ. Παπαρηγορίων, οι Προεδνται Άγγλιας, Ιταλίας, Αλγερίας, Αυστρίας, Ολλανδίας, Σερβίας και ή κ. Κρίστις, Τουρκίας και ή κ. Ένις Μπέη, άλφωδες άκώμα με ροζ μοναχίνα, δ' Μπουσέβιος και ή άκώμα με ροζ μοναχίνα, δ' κ. και ή κ. Ιωάν. Νεφροπούλη, δ' κ. και ή κ. Τριαντάκη, δ' κ. και ή κ. Βιττόρη, δ' κ. και ή κ. Ράδεκ, δ' κ. και ή κ. Θ. Βελλανή, δ' κ. και ή κ. Χόλλαντ Άρχ. Άγγλ. Άποστολής, ή κ. Παπατράτου όμορφη με μπλέ παστέλ, ή κ. Αικ. Ματζίν, Νάναρχος και κ. Τσιμακού, Νάναρχος και κ. Λορέντης, κ. και κ. Δ. Φωριόλη, δ' Στρατηγός κ. Φραντζής και οι κ. κ. Άπεργης, Γ. Μελιά, Σπ. Τριαντάκης, Ι. Καράβια.

— Πολύ ώραία ή κ. Κυριακού με άσπρα.

— Χαριτωμένη ή κ. Ρόλδ με σύνολον μπλέ μαζούργους Έβραίους, σάν έμάς, να πίνουν τέτοιο πολύτιμο κρασί, ενώ υπάκουον μέσα στο Παρίσι χιλιάδες άνθρώπων που πενάνει!...

— Πολύ ώραία ή κ. Κυριακού με άσπρα.

— Χαριτωμένη ή κ. Ρόλδ με σύνολον μπλέ μαζούργους Έβραίους, σάν έμάς, να πίνουν τέτοιο πολύτιμο κρασί, ενώ υπάκουον μέσα στο Παρίσι χιλιάδες άνθρώπων που πενάνει!...

— Πολύ ώραία ή κ. Κυριακού με άσπρα.

— Χαριτωμένη ή κ. Ρόλδ με σύνολον μπλέ μαζούργους Έβραίους, σάν έμάς, να πίνουν τέτοιο πολύτιμο κρασί, ενώ υπάκουον μέσα στο Παρίσι χιλιάδες άνθρώπων που πενάνει!...

Ποσειδών.

— Πολύ εύμορφος αί δες Λένα Α. Μιχαλακοπούλου με άσπρα, Λώρα Φαμάκη με βερ παστέλ και άσπρη καπελλίν, Εύδοκία Καρά-σάκη έμπριμε μπλέ.

— Χορευτική μαστίχα την παρελθούσαν Πέμπτην παρά τή κ. και τη κ. Άλ. Σκαναβή.

— Θαύμα ιδέσθαι ή δις Λένα Σκαναβή με τουαλέτα πολύ σιν έμπριμε, πρηνή και μπές.

— Παρενβήσαντο αί δες Λένα και Ντέπη Δημητριάδη με τουαλέτες σανασιονέλλ, ή μία άσπρα και ώραία σιν καπέλλο και ή άλλη μπλέ—μπλέ και καπέλλο όμοιόμορφο με λουλούδια, δυο πραγματικές έαρινές εύμορφες, αί δες Ντελμαίν έν Μασσιανίας, ή δις Α. Άργυροπούλου, κομψοτάτη με τουαλέτα ροζ, έπανωφόρι μπλέ και καπέλλο σιντιονιέμο, άποτελούσε όραύτατον σύνολον.

H MONTAIN

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Η ΟΜΟΠΛΑΤΟΣΚΟΠΙΑ

Η όμοπλατοσκοπία, δηλαδή ή εξέταση της όμοπλάτης τών ζώων και ή επί τη βάσει αυτής έξαγωγή προφητειών για τόν μέλλον, ήταν γνωστή από της άρχαιοτήτος και διατηρήθηκε μέχρι τών νεωτέρων χρόνων.

Η όμοπλατοσκοπία είχε μεγάλη πέραςι στην Έλλάδα κατά την Επανάστασι και πρό πάντων κατά την εποχή τών άρματωλών και κλεφτών. Οι Έλληνες όπλαρχηγοί, κάθε φορά που έσφαζαν άρνά, κύπταζαν άπαράτητος την πλάτη τους, ή όποια τούς έδειχνε αν θά συνεκρόνουν με τούς έχθρους των, αν θάχαναν πολλούς άνδρες στη μάχη, κτλ.

Οι παλαιότεροι έδιναν μεγάλη σημασία κυρίως στις πλάτες τών άρνών τού Πάσχα και τού Άγ. Γεωργίου, τά σημάδια τών όποιων έθεωρούντο άλάνθαστα.

Έτσι, όταν έβλεπαν στα δεξιά της πλάτης κανένα κοκκιναίο σημείο σάν σινιέρο ή καμιά μακρονή και μαση γοαμή, καταλάβαιναν, ότι περιμενόταν μεγάλος πόλεμος. Όταν όμως τά σημάδια ήταν άσπρα, τότε προμηνύον έιρήνη.

Επίσης, όταν ή προσέοξη της πλάτης ήταν καθαρή κι' από τά δυο μέρη, αυτό σημάδευε ύγεια και εύτυχία. Όταν όμως φαινόταν μαύρη και πολύ, προμηνύε άκατο συγγενούς ή φίλου.

ΔΙΑ ΜΙΑΝ ΠΤΩΧΗΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ

Τό «Μπουκέτο» σήμετε σχεδόν ένόησε τούς άγαπητούς τών άναγνώστας διά την σιλουέτην έράνων προς ούνοότατε σκοπόν. Κι' αυτό, όχι από έλλειψιν πόου και έσπλαχνίας, αλλά διότι —κατά συνήθειαν— ποτέ δεν μάζ έτυχε σχετική περιτύχως.

Σήμερα, για πρώτη φορά, άπευθυνόμεθα στους άγαπητούς και σημερινούς άναγνώστας και άναγνώστριάς μας και τούς έπισημενόν τόν όδολόν των διά γνωστήν μας πτωχήν και άποστάτητον οικογένειαν, ή όποια στερείται τών πάντων, και αυτού άκόμα τού μαχαζίου τού έπαισιού άγτου.

Έλπιστε βέβαιον πως οι καλοί και πρόθυμοι άναγνώσταις μας θά συνηθήσουν και θά παύσουν να στείλουν στο «Μπουκέτο», έστω και ένα γραμματόσημο δραχμής, για τη πτωχή αυτή οικογένεια.

Έκ προσημειωτων εισφορών..... Δοχ. 1160

Γ. Ικνός..... 15

Ανάγνωμος..... 23

Δ. Σ. 10

Μία έργαζομένη..... 5

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολύτως ίκανοποιούμενης τιμής παλαιά διάφορα βιβλία, παγτός είδους και πάσης γλώσσης, καθώς και άδελφικές βιβλιοθήκας. Γράψατε: «Μπουκέτο», Λέξη 7, Άθήνας.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

Ακούγοντας τα λόγια μου αυτά, ο κ. ντε Μερσιέ πήρε ξαφνικά εξαιρετικά σοβαρό ύψος και, κιντώντας με με γλυκύτητα στα μάτια, μου είπε:

— Άκουσε, κόρη μου... Με ρωτάτε πού θα καταφύγετε;... Τό απάντησε μου αυτό βρισκόμενος στη διάθεσή σας... Λογαριάστε το σάν δικό σας... Κι' έπειτα γιατί;...

Μά ξαφνικά στάθηκε σάν να μη τον μούσε να προχωρήσει περισσότερο. Τότε εγώ τον ρώτησα:

— Τι θέλατε να πείτε; Λέγετε... Μη διστάσετε... Πρέπει να τελειώνω αυτή η κατάσταση της αγωνίας.

— Ναι, κ' εγώ την ίδια γνώμη έχω. Άκούστε... 'Ο Γαστών, όπως σάς είπα, είναι δυνατός, πολύ δυνατός... Δεν θα μπορούσε λοιπόν να ξεφύγετε από την εκδίκαση του παρά μόνο αν έχετε ένα προστάτη... Ένα νόμιμο προστάτη...

Ετόνισε τις τελευταίες του λέξεις και κατόπιν εξακολούθησε:

— Θα ήθελα πολύ να σας προστατεύω εγώ και με την ίδια τη ζωή μου ακόμα, μ'αυτήν που δικαιώματά μου θα κάνω αυτό;... Δεν είμαι καν συγγενής σας... Έφθον δεν είμαι συγγενής σας, ή προστασία μου μπορεί να παρεξηγηθεί... Τό σκέφτηκα πολύ δι' αυτήν την κατάσταση και κατέληξα σ'αυτήν την απόφαση ότι μ'αυτήν μόνο λύση υπάρχει.

— Παιδιά; τον ρώτησα εγώ χωρίς να υποψιάζομαι καθόλου πού ήθελε να καταλήξει.

— Όχι, κ. ντε Μερσιέ πήρε τότε το χέρι μου μέσα στο δικό του και, κιντώντας με στα μάτια, μου απάντησε:

— Να γίνετε σύζυγός μου...

— Άμεις εγώ πετάχτηκα απ' τη θέση μου καταπληκτικά. Τον κύτταξα νομίζοντας πως δεν είχα ακούσει καλά, πως τ'αυτιά μου με είχαν γελήσει.

— Σας προμείνει η πρότασή μου; Έχετε τότε έπειτα με κάποιο τόνο παραπλόνου στη φωνή του. Έχετε δικαίωμα, αγαπημένο μου παιδί... Και όμως... και όμως...

— Μονάχα κοντά μου θα βρισκαίτε τη γλυκύτητα και γαλήνη αυτή εγώ που τόσο έχετε ονειροπολήσει... Είμαι άδικος άνθρωπος πια κ'αυτήν ασφαλή αποτελέσει μ'αυτήν την ιδέα...

Κοντά μου θα βρήτε περισσότερο τον στοργικό πατέρα παρ'από τον νεαρό κ'επιπόλαο σύζυγο... Έχετε, αλλοίμονο, μικρή ηλικία από τους νέους, και δεν έπαιζέτε περισσότερο σ'αυτήν την ιδέα...

— Όταν ο Ιερές εύλογησε την έννοιά μας, ο Γαστών δεν θα τοίμηση πια να σάς ενοχλήσει... Τι λέτε για δλ'αυτά;... Σκεφθήτε και απαντήστε μου... Αυτή, σάς επαναλαμβάνω, είναι η μόνη λύση.

Εγώ έντομεταξόν είχα συνείδησι από την άρχική μου κατάληψη. Όσο μιλούσε ο κ. ντε Μερσιέ, σκεπτόμουν τα λόγια του. 'Η λογική μου έλεγε πως είχε δικαίωμα, μ'αυτήν την ιδέα...

— Στήν άρχή μάλιστα η ιδέα ενός γάμου μαζί του μου είχε φανεί κομική...

Εγώ έντομεταξόν είχα συνείδησι από την άρχική μου κατάληψη. Όσο μιλούσε ο κ. ντε Μερσιέ, σκεπτόμουν τα λόγια του. 'Η λογική μου έλεγε πως είχε δικαίωμα, μ'αυτήν την ιδέα...

— Στήν άρχή μάλιστα η ιδέα ενός γάμου μαζί του μου είχε φανεί κομική...

Εγώ έντομεταξόν είχα συνείδησι από την άρχική μου κατάληψη. Όσο μιλούσε ο κ. ντε Μερσιέ, σκεπτόμουν τα λόγια του. 'Η λογική μου έλεγε πως είχε δικαίωμα, μ'αυτήν την ιδέα...

— Στήν άρχή μάλιστα η ιδέα ενός γάμου μαζί του μου είχε φανεί κομική...

Εγώ έντομεταξόν είχα συνείδησι από την άρχική μου κατάληψη. Όσο μιλούσε ο κ. ντε Μερσιέ, σκεπτόμουν τα λόγια του. 'Η λογική μου έλεγε πως είχε δικαίωμα, μ'αυτήν την ιδέα...

— Στήν άρχή μάλιστα η ιδέα ενός γάμου μαζί του μου είχε φανεί κομική...

Εγώ έντομεταξόν είχα συνείδησι από την άρχική μου κατάληψη. Όσο μιλούσε ο κ. ντε Μερσιέ, σκεπτόμουν τα λόγια του. 'Η λογική μου έλεγε πως είχε δικαίωμα, μ'αυτήν την ιδέα...

— Στήν άρχή μάλιστα η ιδέα ενός γάμου μαζί του μου είχε φανεί κομική...

Εγώ έντομεταξόν είχα συνείδησι από την άρχική μου κατάληψη. Όσο μιλούσε ο κ. ντε Μερσιέ, σκεπτόμουν τα λόγια του. 'Η λογική μου έλεγε πως είχε δικαίωμα, μ'αυτήν την ιδέα...

— Στήν άρχή μάλιστα η ιδέα ενός γάμου μαζί του μου είχε φανεί κομική...

Εγώ έντομεταξόν είχα συνείδησι από την άρχική μου κατάληψη. Όσο μιλούσε ο κ. ντε Μερσιέ, σκεπτόμουν τα λόγια του. 'Η λογική μου έλεγε πως είχε δικαίωμα, μ'αυτήν την ιδέα...

— Στήν άρχή μάλιστα η ιδέα ενός γάμου μαζί του μου είχε φανεί κομική...

Εγώ έντομεταξόν είχα συνείδησι από την άρχική μου κατάληψη. Όσο μιλούσε ο κ. ντε Μερσιέ, σκεπτόμουν τα λόγια του. 'Η λογική μου έλεγε πως είχε δικαίωμα, μ'αυτήν την ιδέα...

— Στήν άρχή μάλιστα η ιδέα ενός γάμου μαζί του μου είχε φανεί κομική...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΛΑΖΚ

ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΜΜΕΝΗ

χέρι του στα χείλη του και μου ψιθύρισε, πλησιάζοντας το στόμα του σ'αυτήν μου, σάν να φοβόταν μήπως τον άκούσει κανείς:

— Κυρία, θέλω να σάς μιλήσω...

— Μιλήστε μου, του απάντησα παραξενεμένη με τη μυστηριώδη στάση του.

— Όχι τώρα... Θέλω να σάς μιλήσω ιδιαιτέρως...

— Έσείς; Θέλετε να μου μιλήσετε ιδιαιτέρως; Έκανα μ'εμεγαλειότητα ακόμα έκκληση.

Μά την ίδια στιγμή θόρυβος βημάτων άκούστηκε.

Τότε ο 'Ιωσήφ μου ψιθύρισε:

— Νά με περιμένετε εδώ τα μεσάνυχτα... άφεικτάς... Θέλω να σάς σώσω από την καταστροφή... Προσάψαντες ούτε λέξη στον κυριό μου...

Καί άμέσως απομακρύνθηκε αφήνοντας με κατάπληκτη.

Τί μυστήριο ήταν αυτό πάλι; Τι ήθελε να μου πη αυτός ο ύπνεργος, τόσο εμπιστευτικός και σ'ε τόσο άκατάλληλη ώρα;

Χίλιες ιδέες περνούσαν από το μυαλό μου, μ'αυτήν την ιδέα...

— Εκείνο που με άνησχυσε ιδιαιτέρως ήταν ότι ο 'Ιωσήφ ενεργούσε κρυφά απ' τον κυριό του, σ'αυτήν την ώρα...

— Άντιστοιχούσα μάλιστα τότε να περάσει η ώρα και να φτάσουν τα μεσάνυχτα... Τό κάπως προσπαθούσα να διώξω την αγωνία μου, προσεγγίζοντας άλλο τη σκέψη μου...

Τα μεσάνυχτα έφταναν τέλος... 'Η άντιστοιχούσα μου και η αγωνία μου δεν είχε πια όρια... Περιμένα τον 'Ιωσήφ και συγχρόνως έτρεμα με την ιδέα ότι θα μου αποκάλυπτε το μυστικό, καταπληκτικό πράγμα...

— Για να μην υποψιαστή κανείς τίποτε, είχα στήσει το φως στο δωμάτιό μου κ'είσι βρισκόμουν μέσα σ'αυτό...

— Έξαφνικά τότε άκουσα βήματα στο διάδρομο, βήματα ανάσφα και σγανά που μόλις άνησχυσε το τριήμερό τους έπαιναν στο πάτωμα...

Κατάλαβα πως ήταν ο 'Ιωσήφ. Όσοσο περιμένα να μου χτυπήσει πάλι τα πόδια για να του άνοιξω... Μά την ίδια στιγμή άκούστηκαν κ'άλλα βήματα, βαρειά και βιαστικά αυτή τη φορά, φωνές δυνατές και κατόπιν ένας θόρυβος, σάν να πάλευαν δυο άνδρες...

Δεν ήξερα τί να υποθέσω... Μη μπορώντας να συγχωρήθω πια, άνοιξα την πόρτα κ'έτρεξα έξω... Μά μέσα στο σκοτάδι δεν μπορούσα να διακρίνω τίποτε. Άκουσα μόνο καθαρά στην άλλη άκρη του μαρμαρινού διαδρόμου μ'αυτήν την ιδέα...

— Επειτα άπλώθηκε δλόγυρά μου η ίδια απόλυτη σιωπή, όπως πρώτη... Τι είχε συμβεί λοιπόν;... Ποιος είχε έμποδίσει τον 'Ιωσήφ; γιατί αυτός ήταν, είχα αναγνωρίσει τη φωνή του — να φτάσει ως έμένα;

Ποιος άλλος από τον κ. ντε Μερσιέ;... Αυτός μόνο θα είχε συμφέρον να μη μιλήσει ο ύπνεργος που σ'εμένα...

Και πραγματικά, ενώ κλειδώνουν άναποφάσιστη ακόμα στην πόρτα του δωματίου μου, είδα ξαφνικά να μ'απαιτείται μ'αυτήν την ιδέα...

— Άντιστοιχούσα, κυρία;... Μά δεν μπορώ να καταλάβω τί συνέβη. Καθώς έληγαν στο δωμάτιό μου να κοιμηθώ, βρήκα τον 'Ιωσήφ να κρυφώνεται από την κλειδαριά στο δωμάτιό σας... Τι ήθελε;... Μυστήριο... Άσφαλώς θα έχη δοροδοχηθεί από τον Γάστονα και σ'αυτήν την κατάσταση...

— Άντιστοιχούσα, κυρία;... Μά δεν μπορώ να καταλάβω τί συνέβη. Καθώς έληγαν στο δωμάτιό μου να κοιμηθώ, βρήκα τον 'Ιωσήφ να κρυφώνεται από την κλειδαριά στο δωμάτιό σας... Τι ήθελε;... Μυστήριο... Άσφαλώς θα έχη δοροδοχηθεί από τον Γάστονα και σ'αυτήν την κατάσταση...

— Άντιστοιχούσα, κυρία;... Μά δεν μπορώ να καταλάβω τί συνέβη. Καθώς έληγαν στο δωμάτιό μου να κοιμηθώ, βρήκα τον 'Ιωσήφ να κρυφώνεται από την κλειδαριά στο δωμάτιό σας... Τι ήθελε;... Μυστήριο... Άσφαλώς θα έχη δοροδοχηθεί από τον Γάστονα και σ'αυτήν την κατάσταση...

— Άντιστοιχούσα, κυρία;... Μά δεν μπορώ να καταλάβω τί συνέβη. Καθώς έληγαν στο δωμάτιό μου να κοιμηθώ, βρήκα τον 'Ιωσήφ να κρυφώνεται από την κλειδαριά στο δωμάτιό σας... Τι ήθελε;... Μυστήριο... Άσφαλώς θα έχη δοροδοχηθεί από τον Γάστονα και σ'αυτήν την κατάσταση...

— Άντιστοιχούσα, κυρία;... Μά δεν μπορώ να καταλάβω τί συνέβη. Καθώς έληγαν στο δωμάτιό μου να κοιμηθώ, βρήκα τον 'Ιωσήφ να κρυφώνεται από την κλειδαριά στο δωμάτιό σας... Τι ήθελε;... Μυστήριο... Άσφαλώς θα έχη δοροδοχηθεί από τον Γάστονα και σ'αυτήν την κατάσταση...

— Άντιστοιχούσα, κυρία;... Μά δεν μπορώ να καταλάβω τί συνέβη. Καθώς έληγαν στο δωμάτιό μου να κοιμηθώ, βρήκα τον 'Ιωσήφ να κρυφώνεται από την κλειδαριά στο δωμάτιό σας... Τι ήθελε;... Μυστήριο... Άσφαλώς θα έχη δοροδοχηθεί από τον Γάστονα και σ'αυτήν την κατάσταση...

— Άντιστοιχούσα, κυρία;... Μά δεν μπορώ να καταλάβω τί συνέβη. Καθώς έληγαν στο δωμάτιό μου να κοιμηθώ, βρήκα τον 'Ιωσήφ να κρυφώνεται από την κλειδαριά στο δωμάτιό σας... Τι ήθελε;... Μυστήριο... Άσφαλώς θα έχη δοροδοχηθεί από τον Γάστονα και σ'αυτήν την κατάσταση...

— Άντιστοιχούσα, κυρία;... Μά δεν μπορώ να καταλάβω τί συνέβη. Καθώς έληγαν στο δωμάτιό μου να κοιμηθώ, βρήκα τον 'Ιωσήφ να κρυφώνεται από την κλειδαριά στο δωμάτιό σας... Τι ήθελε;... Μυστήριο... Άσφαλώς θα έχη δοροδοχηθεί από τον Γάστονα και σ'αυτήν την κατάσταση...

— Άντιστοιχούσα, κυρία;... Μά δεν μπορώ να καταλάβω τί συνέβη. Καθώς έληγαν στο δωμάτιό μου να κοιμηθώ, βρήκα τον 'Ιωσήφ να κρυφώνεται από την κλειδαριά στο δωμάτιό σας... Τι ήθελε;... Μυστήριο... Άσφαλώς θα έχη δοροδοχηθεί από τον Γάστονα και σ'αυτήν την κατάσταση...

— Άντιστοιχούσα, κυρία;... Μά δεν μπορώ να καταλάβω τί συνέβη. Καθώς έληγαν στο δωμάτιό μου να κοιμηθώ, βρήκα τον 'Ιωσήφ να κρυφώνεται από την κλειδαριά στο δωμάτιό σας... Τι ήθελε;... Μυστήριο... Άσφαλώς θα έχη δοροδοχηθεί από τον Γάστονα και σ'αυτήν την κατάσταση...

— Άντιστοιχούσα, κυρία;... Μά δεν μπορώ να καταλάβω τί συνέβη. Καθώς έληγαν στο δωμάτιό μου να κοιμηθώ, βρήκα τον 'Ιωσήφ να κρυφώνεται από την κλειδαριά στο δωμάτιό σας... Τι ήθελε;... Μυστήριο... Άσφαλώς θα έχη δοροδοχηθεί από τον Γάστονα και σ'αυτήν την κατάσταση...

— Άντιστοιχούσα, κυρία;... Μά δεν μπορώ να καταλάβω τί συνέβη. Καθώς έληγαν στο δωμάτιό μου να κοιμηθώ, βρήκα τον 'Ιωσήφ να κρυφώνεται από την κλειδαριά στο δωμάτιό σας... Τι ήθελε;... Μυστήριο... Άσφαλώς θα έχη δοροδοχηθεί από τον Γάστονα και σ'αυτήν την κατάσταση...

— Άντιστοιχούσα, κυρία;... Μά δεν μπορώ να καταλάβω τί συνέβη. Καθώς έληγαν στο δωμάτιό μου να κοιμηθώ, βρήκα τον 'Ιωσήφ να κρυφώνεται από την κλειδαριά στο δωμάτιό σας... Τι ήθελε;... Μυστήριο... Άσφαλώς θα έχη δοροδοχηθεί από τον Γάστονα και σ'αυτήν την κατάσταση...

— Άντιστοιχούσα, κυρία;... Μά δεν μπορώ να καταλάβω τί συνέβη. Καθώς έληγαν στο δωμάτιό μου να κοιμηθώ, βρήκα τον 'Ιωσήφ να κρυφώνεται από την κλειδαριά στο δωμάτιό σας... Τι ήθελε;... Μυστήριο... Άσφαλώς θα έχη δοροδοχηθεί από τον Γάστονα και σ'αυτήν την κατάσταση...

— Άντιστοιχούσα, κυρία;... Μά δεν μπορώ να καταλάβω τί συνέβη. Καθώς έληγαν στο δωμάτιό μου να κοιμηθώ, βρήκα τον 'Ιωσήφ να κρυφώνεται από την κλειδαριά στο δωμάτιό σας... Τι ήθελε;... Μυστήριο... Άσφαλώς θα έχη δοροδοχηθεί από τον Γάστονα και σ'αυτήν την κατάσταση...

— Άντιστοιχούσα, κυρία;... Μά δεν μπορώ να καταλάβω τί συνέβη. Καθώς έληγαν στο δωμάτιό μου να κοιμηθώ, βρήκα τον 'Ιωσήφ να κρυφώνεται από την κλειδαριά στο δωμάτιό σας... Τι ήθελε;... Μυστήριο... Άσφαλώς θα έχη δοροδοχηθεί από τον Γάστονα και σ'αυτήν την κατάσταση...

— Άντιστοιχούσα, κυρία;... Μά δεν μπορώ να καταλάβω τί συνέβη. Καθώς έληγαν στο δωμάτιό μου να κοιμηθώ, βρήκα τον 'Ιωσήφ να κρυφώνεται από την κλειδαριά στο δωμάτιό σας... Τι ήθελε;... Μυστήριο... Άσφαλώς θα έχη δοροδοχηθεί από τον Γάστονα και σ'αυτήν την κατάσταση...

— Άντιστοιχούσα, κυρία;... Μά δεν μπορώ να καταλάβω τί συνέβη. Καθώς έληγαν στο δωμάτιό μου να κοιμηθώ, βρήκα τον 'Ιωσήφ να κρυφώνεται από την κλειδαριά στο δωμάτιό σας... Τι ήθελε;... Μυστήριο... Άσφαλώς θα έχη δοροδοχηθεί από τον Γάστονα και σ'αυτήν την κατάσταση...

— Άντιστοιχούσα, κυρία;... Μά δεν μπορώ να καταλάβω τί συνέβη. Καθώς έληγαν στο δωμάτιό μου να κοιμηθώ, βρήκα τον 'Ιωσήφ να κρυφώνεται από την κλειδαριά στο δωμάτιό σας... Τι ήθελε;... Μυστήριο... Άσφαλώς θα έχη δοροδοχηθεί από τον Γάστονα και σ'αυτήν την κατάσταση...

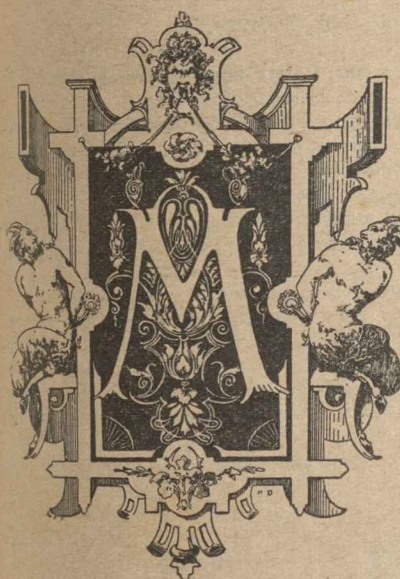
— Άντιστοιχούσα, κυρία;... Μά δεν μπορώ να καταλάβω τί συνέβη. Καθώς έληγαν στο δωμάτιό μου να κοιμηθώ, βρήκα τον 'Ιωσήφ να κρυφώνεται από την κλειδαριά στο δωμάτιό σας... Τι ήθελε;... Μυστήριο... Άσφαλώς θα έχη δοροδοχηθεί από τον Γάστονα και σ'αυτήν την κατάσταση...

— Άντιστοιχούσα, κυρία;... Μά δεν μπορώ να καταλάβω τί συνέβη. Καθώς έληγαν στο δωμάτιό μου να κοιμηθώ, βρήκα τον 'Ιωσήφ να κρυφώνεται από την κλειδαριά στο δωμάτιό σας... Τι ήθελε;... Μυστήριο... Άσφαλώς θα έχη δοροδοχηθεί από τον Γάστονα και σ'αυτήν την κατάσταση...

— Άντιστοιχούσα, κυρία;... Μά δεν μπορώ να καταλάβω τί συνέβη. Καθώς έληγαν στο δωμάτιό μου να κοιμηθώ, βρήκα τον 'Ιωσήφ να κρυφώνεται από την κλειδαριά στο δωμάτιό σας... Τι ήθελε;... Μυστήριο... Άσφαλώς θα έχη δοροδοχηθεί από τον Γάστονα και σ'αυτήν την κατάσταση...

ΑΡΧΑΙΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

Η ΝΥΜΦΗ ΤΗΣ ΑΡΚΑΔΙΑΣ

ΙΑ άμορφη άνοιξιάνη βραδεία, πού ή φούσ ήλη εύάδισε από άρώματα κ'ό σφαιρικός έλαμπε σάν κανένα γαλανόλευκο φάσμα κεντητό, τ'άστέρια είδον από ψηλά να κάθεται πλάι σ'άσημένιο ρέμμα του Λάδωνος τον Πάνα, τον θεό των βοσκών.

Η σελήνη λουσόταν στα κύματα του ποταμού και ή αύρα κορυφώθηκε άνάμεσα απ'έξερ άν δέν ήταν κ'αυτή έρωτευμένη σάν τον Πάνα!

Η σιωπή της νύχτας άφαινε τον τραγοπόδη θεό να δνειροπολή με την ήσυχία του και μόνο το μουρμουρητό των φύλων έτάραζε κατωκάτω τους γλυκούς του ρεμβασμούς.

Η Άρκαδία κοιμόταν παραδομένη στις αγκάλες του Μορφέως και μόνο λιγοστοί βοσκοί έβοσκαν τα κοπάδια τους, σκόρπια στα χορτάρια.

Αυτή τη νύχτα διάλεξε ο Πάν, ο τραγοπόδης Θεός, γιά να έκφραση τον έρωτά του πρὸς τη Σύριγγα, τη θυγατέρα του Λάδωνος, πού ή άγάπη της τον έφλόγιζε σύκορμα.

Κόντανε πια μεσάνυχτα και ή Σύριγγς δέν είχε έρθει ακόμα γιά να λύσει τα πλούσια μολλία της μέσα σ'άσημένια νερά που κυλούσαν. Σημέρισε ή γιορτή της 'Αρτέμιδος και ή παρθένος της 'Αρκαδίας θα παίγαναν να στεφανώσουν με λουλούδια τον βομό της. 'Η Σύριγγς θα τις ακολουθούσε τάχατες κ'αυτή;

Αυτά σ'αυτολογόταν ο Πάν, αλλά είχε πάντα την άπαντοχή πὸς θέλει την άγαπημένη του. Στό μεταξύ είχε κρυφτεί σ'έναν πυκνό δάσος ένα παλιό τραγοῦδι.

Έξαφνά άκουσε να τρέξουν ένα ξερό κλωνάρι και σπρώχθηκε ξαφνιασμένος απ'τη θέση του.

Ήταν ή Σύριγγς, ή άγαπημένη του, το πλάσμα των όνειρων του!...

Ο έρωτευμένος θεός συγκλονίστηκε απ'τον πόθο που καί άμυσε πρὸς το μέρος της γιά να την πιάσει και να τη σφιξη μέσα στην αγκυλιά του.

Η κόρη του Λάδωνος όμως, μόλις τον είδε, άρμασε να τρέξει πλάι στον ποταμό μ'έλη της τη δύναμη, σάν κανένα γρήγορο έλάφι.

Καθώς πατούσε το πόδι της άπάνω στην άνθημένη γλή, έπαιρνε απ'τον κρύον της γλυκειά του άνασα κ'από το νάρκισσο τον μρωμένο του άναστεναγμό.

Ο Πάν έκείνη τώρα την άγαπημένη του και στό χέλι του πλανιόταν ή γλυκύτερη λέξη κ'ό γλυκύτερος σκοπός:

— Σ'άγαπώ!...

Τ'άστέρια σβήνανε κ'ή νύμφη της Άρκαδίας έτρεχε, δλο έτρεχε, γλυστρώντας σάν άνεμοτέρουνη

τον 'Ιωσήφ κ'ότι ο τελευταίος μου είχε δώσει σαν-θεός τα μεσάνυχτα δέχθη γιά να προθή σ'ε αποκαλύψει, πραγματικά όμως γιά να με παρασύρει σ'αυτήν την ιδέα...

— Εκείνος, όταν με άκουσε, φάνηκε πολύ παραγμένος. Έβρινε λίγη ώρα σκεπτικός και κατόπιν μου είπα:

— Βλέπεις, παιδί μου, πόσους κινδύνους διατρέχεις; Βλέπεις πόσο ισχυρός είναι ο έξάδελφός σου, άφου κ'αυτός άκόμα τον παλιό μου ύπνεργέτη κατωδήσας να δοροδοχήσει και να τον κάνει κατ'απολύτου... 'Ο! τόσο φοβόμουν γιά σάς... Άσφαλώς ο Γαστών θα έβρη το άσπλό μας... Πρέπει να τον περιμένουμε άπό στιγμή σε στιγμή...

— Άλήθεια! φώναξε εγώ περίτρουμη. Και τί πρέπει να γίνω;... Πώς θα σωθώ;...

— Το μόνο που θα σάς σώσει, είναι να δεχθώτε να γίνετε σύζυγός μου... Αυτή είναι ή μόνη λύση, άγαπητή μου... Πρέπει αύριο κίλλας να γίνω ο γάμος μας...

(Άκολουθεί)

τρύγαννα μες από τα χέρια του έραστή της. 'Αλλά ξαφνικά το μακρύ της φάσμα μ'απείχε άνάμεσα σ'αυτούς κλώνους ένώς κισσού, πού ήθελε να την έμποδίση να προχωρήσει.

Ο Πάν την έξόρυσε τότε κ'άνοιξε την αγκυλιά του. 'Α, έπ'τέλους, θα την έκανε δική του...

— Άλλ'όχι... 'Η έπαυμία του δέν ήταν γκαρπύ να πραγματοποιηθεί. 'Ο Πάν άγκάλιασε το κετό και σωριάστηκε καταγής, χωρίς ν'άγγιξη εκείνην πού ποδοῦσε.

Η νεράιδα, βλέποντας πως κινδύνευε να παστή, είχε ριχτεί στο ποτάμι και καθώς απομακρυνόταν τώρα κολυμπώντας, τα μολλία της έβλεπν άπάνω στο νερό.

Την άλλη μέρα τα χαράματα ο άτελεισμένος έραστής καθόταν στα βουνά της Άρκαδίας και κύτταζε τον ήλιο πού άνάτελλε από πέρα.

Ήταν πρὸς πια, αλλά ο Πάν εξακολουθούσε να βλέπει τα δνείρα της νύχτας πού πού ξανάφεραν μπροστά του το πρόσωπο της άγαπημένης του.

Ήταν ή γιορτή της 'Αρτέμιδος εκείνη την ήμέρα κ'ή παρθένος έφρασαν μέσα σ'ε κίονες δροσερά λουλούδια, προωρισμένα γιά το άγαμία της θεάς.

— Άλλες απ'αυτές έπλευαν στεφάνια κ'άλλες άπιδναν φρούτα σ'αυτήν βάσι του άγάλματος.

Η Σύριγγς καθόταν σ'ε μιάν άκρη σιωπηρή και παρακαλούσε τους θεούς να τη λυτρώσουν απ'τον Πάνα πού την ένοχλούσε με τις έρωτικές του εκδηλώσεις.

Έφτασε μεσημέρι κ'ή Σύριγγς έβρινε ακόμα γονατισμένη στις σ'αυτήν την άγία μνήμη της, ενώ ή άλλες παρθένες είχαν γυρίσει σ'αυτήν τις κατοικίες των.

Εβρόδισσε κ'ή Σύριγγς δέν είχε φύγει ακόμα απ'το νάο...

Όταν έφτασε ή δεύτερη νύχτα, ή Σύριγγς άποφάσισε να καταφύγει σ'αυτήν την άγία μνήμη της, γιά να μπορέσει να σβήσει το άσθημα πού είχε άναψει μέσα στην καρδιά του Πάνος.

Η σελήνη βρισκόταν μεσούρανα κ'ήταν ή καλύτερη ώρα γ'αυτή τη δουλειά.

Η Σύριγγς γυρνούσε τώρα σ'αυτήν βουνοκορφές γιά να μαζέψη μαγά βοτάνια, όταν παρουσιάστηκε εκεί κοντά της και ο έρωτευμένος θεός.

Μόλις τον είδε, ή Σύριγγς έχλώμασε και κύτταζε τρομαγμένη γύρω της. 'Αλλά δέν είδε τίποτε... Πάντος έρημια και φούξη!...

Ο έχθρος ήταν κοντά της κ'από στιγμή σε στιγμή θα την έπαινε. 'Η Σύριγγς άμυσε να φύγει κ'έπεσε γιά να λυτρώσει μες σ'αυτήν ποταμό πού πήγαζε από το βουνό.

Είχε νομίσαι πως έσώθηκε, όταν ξαφνικά είδε πίσω της να σβίχει τα κύματα κ'ό Πάν πού είχε παρασώσει τους θεούς να του δώσουν την κλειδαριά να κολυμπήσει γιά να μπορέσει να τη φάσει...

— Άλλά ή Σύριγγς παρακάλεσε τότε με τη σειρά της τους θεούς να τη λυτρώσουν από τα χέρια του δολοκ'η της:

— Θεοί! φώναξε άτελεισμένα. Λυτρώστε με απ'τα χέρια του Πανός!... Άς γίνω μ'αυτήν κατωμά μέσα στο ποτάμι...

Και ή έκείνη της έσκαλωστηκε.

Ετσι, τη στιγμή πού ο τραγοπόδης θεός ήταν έτρυμος ν'αγκυλιάσει την κόρη των όνειρων του, έσφιξε στα χέρια του ένα λυγρό καλάμι πού τα φύλλα του σάλευαν άπάνω απ'το νερό...

— Άπό τότε ο Πάν καθόταν περὸν πρὸς κάθε βράδυ σ'αυτήν την άγία μνήμη της, πού ήθελε να τον π

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΙΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Ο κοινός μούχε κάνει καλό και ε-
χα συνέφθει πελά κάπως. Έσφιμα
κοντά στο Βάν Έλσιγγ και του ψι-
θύρισα σ' αυτό :

— Έκεί... Έξω από την πόρτα...

Δεν μπόρεσα να συνεχίσω,

— Είν' Έκείνος ; ρώτησε ο Βάν

Έλσιγγ

Τού έγραψα άρνητικάως.

— Τότε ;... Τι συμβαίνει τό-

τε ;... μού έλεγε Έξω Έξω, φίλε

μου. Κάμε κουράγιο... Μά πούδν

έχουμε να κάμουμε ;...

Πριν προλάβω να του άπαντήσω,

άκούστηκε πάλι άπ' έξω ή τρομερή εκείνη φωνή :

— Μίνα... Μίνα, άνοιξε μου, καλή μου, άνοιξε μου... Μή

φουδάσαι...

Ο Βάν Έλσιγγ δέν περίμενε ν' άκούση περισσότερα.

Τινάχτηκε κάτω άπ' τή κρεβάτι του και προχώρησε σιγαλοπα-

τώντας ός τή διάδρομο.

— Μήν ξινηθείς τίς γυναίκες, μού ψιθύρισε. Δέν πρέπει να τίς

ταράξουμε χωρίς λόγο.

Στάθηκε κατόπιν στή διάδρομο κ' άρχισε ν' άφρονεράζεται,

Χάιδενο συγχρόνως τόν Πιστό, για να μη γανγίσση και ξινηθεί τίς

δυό νέες που κοιμόντουσαν ειγνώς βαθεία.

Η φωνή ξανακούστηκε σέ λίγο :

— Μίνα, γιατί δέν μ' άνοίς ;... Άνοιξε και δώσε μου άση-

λο... Ο άγέρας άνεμίζει τά λυτά μου μαλλιά, οί λυκοί με κνη-

γάνε !... Άνοιξε μου, σ' έξωράζω στήν παληά μου φίλια...

Τρέμω άπ' τή κρύα, μούσγμνη καθώς είμαι...

Νά κρατήσω τόν Πιστό και μή-

νε για μία στιγμή στήν κάμαρα.

Όταν γύρισε πάλι, κρατούσε

στά χέρια του έναν έλεφαντίνο

σταυρό, μέ τόν Έσταινιόμο

έπάνω.

— Μείνε στή θέσι σου, μού

ψιθύρισε. Κι' έχε τή όπλο σου

έτοιμο. Πάντως μήν άφήσης τή

σκιά να βγή έξω... Κράταγέ

το καλά.

Δέν ήξερα τί έσκόπευε να

κάνη ο καθηγγητής. Παραξενεύ-

τηρα συνεπώς πολύ, όταν τόν εί-

δα να πλησιάζη στήν πόρτα και

να τραβάη σιγά-σιγά τή σφή-

τα.

Θέέ μου !... Δέν με γελού-

σαν τά μάτια μου. Έσκόπευε ν'

άνοιξη. Είχε τραβήξει τώρα έν-

τελώς τή σφήτα κ' έβγαλε άπ'

τήν τσέπη του τή ήλεκτρονύ του

φανάρι.

Τήν στιγμή αυτή, πριν άνοι-

ξει, γύρισε και μέ κίτταξε.

Άντελήφθη τήν άγωνία και τήν

ταραχή μου και μούγεννε να ή-

συχάζω. Έπειτα άνοιξε άπότο-

μα και έπρότεινε έξω τή ήλεκτρο-

νύ του φανάρι, πατώντας συ-

γχρόνως τή κομμά.

Τό μπρος στήν πόρτα μέρος

φωτιστηκε άποτόμως. Και τό-

τε... Τότε είδα μέ φρίκη να

στέκη σ' άπόστασι δλίγων βη-

μάτων άπ' τόν καθηγγητή, ένας

τεράστιος μαύρος σκύλος, μέ μά-

τια πύλας σαν τυρακωμέ-

νο αίθερο...

Ήταν ένας σκύλος τεράστι-

ος, μέ μεγάλο, χοντρό κεφάλι

και μαύρο τρίχωμα.

Τό φως τού ήλεκτρονύ φα-

νοού ποτέως άπροσέτως έπάνω

του, τόν έξερέθισε άντι να τόν

φοβίση, τά δόντια του χτύπησαν

άγρια, όπως χτυπούν τά κόκα-

λα ένός σκελετού, άρρησε ένα

μασάδος μούγκρισμα και τομά-

στριξε να χιμήξη έναντίον τού Βάν Έλσιγγ.

Τά είχα χαμένα.

Νά πυροβολήσω, δέν μπορούσα, γιατί έφραζε όλο σχεδόν τή

νοίγμια τής πόρτας τή σόμα τού καθηγγητού.

Ο Πιστός, τόν όποιο κρατούσα, άντι να όρμήση έξω, όπως φαν-

ταζόμουν, έτριψε στήν κοιλία. Αυτό έδειχνε καθαρά, ότι ό σκύ-

λος δέν ήταν άπό τά συνηθισμένα άγριόσκυλα τών μερών αυτών.

Όχι, όχι. Είχαμε μπροστά μας κάποιον κακό πνεύμα...

Χωρίς να τά χάση και να σπείση να κλείση τήν πόρτα ο Βάν

Έλσιγγ για να προφυλαχτή, πρότεινε στή τρομερή εκείνη ζωή τή

φίλντισση στανό που κρατούσε.

Ο σκύλος άφησε τότε ένα άγριο ουρλιαχτό λίσσας και μανιάς,

στριφογύρισε κάτω σαν να τόν είχε χτυπήσει κανείς δυνατά στή κε-

φάλι, τινάχτηκε ύστερα στή πόδια του και χάθηκε άνάμεσα στή δέν-

τρα τού κήπου και στή σκοτάδι.

Ο καθηγγητής Βάν Έλσιγγ έλειψε τήν πόρτα και γύρισε πρὸς

τό μέρος μου. Βλέποντάς με έτσι χλωμόν, άκούστηκε τή χείρ του

στών ώμο μου και μού έλεγε :

— Συνέλαθε. Κάθε κίνδυνος έλλειψε, έπί τού παρόντος τοιά-

χιστον.

— Και ή Λουκία ; ρώτησα.

— Δέν τήν είδες ;

— Όχι.

— Κι' όμως ουρλιαξε τόσην ώρα μπρος στή μάτια μας.

— Τό σκυλί έκείνο ;...

— Άκριβώς, άγαπητέ μου Ίωνάθαν. Τό σκυλί έκείνο ήταν ο

διδος ο Βρυκόλακας. Νομίζοντας πὸς θα βοηθή τήν άσκή μου Μίνα

να φρουρή αυτή τήν ώρα, μισήθηκε τή φωνή τής Λουκίας και τήν

έκάλισε ν' άνοιξη. Άν ή Μίνα ήταν πράγματι ξινητή κ' άνοιγε,

θα πηδούσε στή λαμπή της και θα τής έκοβε μέ τά δόντια του τή

λαβήν. Εύτυχώς, γελάστηκε στούς ύπολογισμούς του. Άναπαύθηκε

όμως τώρα, άγαπητέ μου φί-

λε. Είχε ή σειρά μου να φρου-

ρήσω εγώ.

Ν' άνασταθώ ; Ήσαν τόσο

τρομαγμένα τά νεύρα μου, ό-

στε μάταια θα προσπαθούσα να

κοιμηθώ.

Έληψα λοιπόν τσά και

κάθησα να συνεχίσω τήν 'Ημε-

ρολόγιό μου.

Ο καθηγγητής κάθισε πλάι

μου και πήρε τή χειρόγραφη

τού Βλαδιμήρου Χάιντεβις για

να ρίξη μερικά ματιά σ' ό,τι

άφορμισε τήν κριτική τού βου-

κόλακα στών πάγο του.

Έξω ο άγέρας έξακολου-

θούσε να φυσάη, λυγίζοντας

τά δέντρα και κόνοντας τά

φύλλα να θροούν σαν ταράχη

και τριζύμισμα θαλάσσης...

(Άπ' τή 'Ημερολόγιο τής Μί-

νας Άρκερ).

Βρισκόμαστε στών πάγο

τού Δράκουλα.

Ή συζήτηση όλων μας ή-

ταν άπαισιόμονη τή τρομερή

αυτή κτήρι, πάνω στούς άπο-

κριμους βράχους, ήταν άτε-

οίρηστη.

Τόν Ίωνάθαν τόν έπαινε ή

άγωνία.

Μέσα στών πάγο αυτών πέ-

ρασε τίς πύ τρομερές, τίς πύ

φουκάδες ήμερες τής ζωής

του. Έβδ, στή καταραμένη

αυτή μεσαιωνική κτήρι, λίγο

έλλειπε ν' άφήση τή κούφισή

του, θύμα τού άτασίου Δρά-

κουλα και τών άδελφών του.

Άντιθέτως, τά κορίτσια εί-

νε ειγνώς έντελώς ήσυχα και

πρόσχαλα. Ή δέν άντιλαμύ-

νοινται τόν μεγάλο κίνδυνο,

τόν όποιο διατρέχουμε ή ντρέ-

πονται να δείξουν πὸς φο-

ρουνται.

(Άκολουθεί)

Ο Ο Ο Ο ΕΡΓΑ ΤΕΧΝΗΣ Ο Ο Ο Ο

Οί υιοί τού μεγάλου Φλαμανδού ζωγράφου Ρούμπενς.
(Πινάξ τού ίδιου)

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΣΑΡΛ ΦΟΛΕ'Υ'

..... Η ΠΑΝΔΩΡΑ

ΑΙ, ο Ζάν Μιρόλ είνε πράγματι μία καλή
και εύλακρη καρδιά — μιάς είνε ο Σα-
τρέ, συμφωνώντας μ' όλους μας στήν έγ-
κομισμένη τού γλυττου. Ό,τι διηγηθήκα-
τε για τή νεότητά του και για τούς ήρωι-
κούς του άγώνες να νάβη άπό τήν ά-
φάνεια, δείχνει πόση γενναϊότητα και εύ-
γένεια κλείνει ή ψυχή του. Μά εγώ γνω-
ρίζω ένα έπιστάδιο τής ώριμότητός του,
τής εποχής που είχε καταστήσει πειρά τή
δόξα, που φανερώσει πόσο και μέσ' στήν
πλούτση άνάμνη και στήν έπαυχία είχε δια-
τηρήσει όλες τίς σπάνιες άρετές του.

Μία στενή φίλια μιάς συνέδεε άπό καιρό μέ τόν Μιρόλ. Μένανε
στήν ίδια συνοικία και συχνά άνεβαίνανε μαζί στήν εργαστήριό του,
όπου κοινοβούζαμε έπί ώρες διόκληρες για διάφορα καλλιτεχνικά
ζητήματα. Τό εργαστήριό του που βρισκόταν στή πέμπτη πόρτα
ένός απλού, έπικρινονόσε μέ τή διαμέρισμα, στή όποια κατοικούσε
ο γλύπτης μέ τή μητέρα του. Ή μητέρα του, μία άγαθή γυναίκα,
γρή και ταπεινή, σάνια έβγαλε έξω, γιατί όλα τήν κούραζαν. Δέν
είχαμε ελαφίστην παρά μόνο μέσα στή στήλη της, τού όποιου έ-

γνώριζε άπό χρόνια όλες τίς γω-
νίες, καθώς και όλες τίς μεριές,
στίς όποιες ήσαν άποθηκρευμένα τά
διάφορα κομμοτεχνήματα.
Τήν εποχή εκείνη, ο Ζάν Μι-
ρόλ ήταν τρομερά άσχημολεμένος
μέ τήν ιδέα ενός άγάλματος που θα
απαύωνε τήν μυθολογική Πανδώρα.
Είχε βρει τή στάση που θα τής
έδινε, μά δέν είχε βρει άνάμνη τήν
ελαφία της. Είχε αλλάξει πολλά
μοτέλλια, είχε κάνει ένα πλήθος
σάσια, μά δέν κατάσθινε να έπι-
τύχη τήν έλαφία που διειρενόνταν
νέ δόση στή άγαλία του.

Έξω, ένα βράδυ μίτρης ά-
χρηστώντας άπό χαρά στή δου-
λειά μου και άπό τή κατώφλι ά-
νάμνη μού φώναζε :

— Τελείωσε !... Τό βράδυ,
βράδυ εκείνο που μάταια ζητούσα
άπό μήνες τώρα !... Δέν έξω-
πιάς, μη μέ ρωτάς... Έτσι έ-
φτιαχί μού ήθελε ή έμμενεια !... Ό !
να ρίξη μερικά ματιά σ' ό,τι
άφορμισε τήν κριτική τού βου-

κόλακα στών πάγο του.

Έξω ο άγέρας έξακολου-

θούσε να φυσάη, λυγίζοντας

τά δέντρα και κόνοντας τά

φύλλα να θροούν σαν ταράχη

και τριζύμισμα θαλάσσης...

(Άπ' τή 'Ημερολόγιο τής Μί-

νας Άρκερ).

Βρισκόμαστε στών πάγο

τού Δράκουλα.

Ή συζήτηση όλων μας ή-

ταν άπαισιόμονη τή τρομερή

αυτή κτήρι, πάνω στούς άπο-

κριμους βράχους, ήταν άτε-

οίρηστη.

Τόν Ίωνάθαν τόν έπαινε ή

άγωνία.

Μέσα στών πάγο αυτών πέ-

ρασε τίς πύ τρομερές, τίς πύ

φουκάδες ήμερες τής ζωής

του. Έβδ, στή καταραμένη

αυτή μεσαιωνική κτήρι, λίγο

έλλειπε ν' άφήση τή κούφισή

του, θύμα τού άτασίου Δρά-

κουλα και τών άδελφών του.

Άντιθέτως, τά κορίτσια εί-

νε ειγνώς έντελώς ήσυχα και

πρόσχαλα. Ή δέν άντιλαμύ-

νοινται τόν μεγάλο κίνδυνο,

τόν όποιο διατρέχουμε ή ντρέ-

πονται να δείξουν πὸς φο-

ρουνται.

(Άκολουθεί)

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΜΕ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

"Ερμος σάν τή θάνατο κι' έρμος σάν τόν τάφο,
μέ όνειρα που έφρυχον σαν κύκνοι στή νερά,
ός ποτέ τού λευκού χαρτί μαύρους καμους θά γράφω;
Λίγη χαρά, λίγη χαρά...

"Εχω ένα δάκρυ στήν καρδιά βαθεία τήν πομένη,
όλα τά δάκρυα τών ματιών κυλούν κάθε βραδεία,
μά κείνο δέν έστάλαξε, μά κείνο μέ βαρύνει,
κι' όποτε ποτέ θά στάξη πειρά.

Κάποιοι Ισκιό μέσα μου θρηνούν, τών πόθων θρυκο-
(λάκκοι,
τίς τρικυμίες τών λυγμών στή βάση μου άγροίκι,
και μέσ' στούς Ισκιούς κάτι κλαίει και τρέμει σαν φύ-
(λάκι

τόσο άπαλό, τόσο γλυκό.

Κι' όλη τή νύχτα εγώ περνά μέ βλέμματα όμοιά
κι' έν' άστρο έρμηκό, καμρά άπ' τ' άστέρια τά
(πολλά,

μία θλίψη όλόκληρη, θαρρώ, τή πνίγει σαν και μένα
κι' έχει μαντέψει πὸς πονά και μού χαμογελά...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

νένα άναπαύομαι δυστυχώς ! Σού πρόσχαλα να μην έμμενεια
ποτέ πειρά μόνη στή εργαστήριό σου. Φίλητέ με για να περάσω έντε-
λώς ό,τι μέ συγχώρησε !.

Και ο εύγενής και μεγαλόφυγος καλλιτέχνης προχωρώντας για
να τή φίληση, μού ψιθύρισε σ' κατή, δειχνοντάς μου τά κομμάτια
τού άγάλματος :

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΔΥΟ ΑΡΤΕΜΙΔΕΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Πώς νομίζετε, ξεχωρίζετε, ότι πέρασα τον καιρό μου κατά τις τελευταίες δεκαπέντε μέρες; είπε ο Άρνολντ ντ' Τιλ στον κοντόσταυλο Άννα ντ' Μονμορανσύ. Ακούσατε να γίνεται καθόλου λόγος για μένα;

— Μα την πίστι μου, όχι! αποκρίθηκε ο κοντόσταυλος. Αυτό μου φαίνεται πολύ περίεργο, γιατί άλλοτε στις αναφορές που λάβαινα κάθε πρωί απ' την αστυνομία, δεν έκανα τίποτε άλλο παρά να διαβάζω τα κατορθώματά σου. Πότε τσακωνόσουν, τότε έλεγε, τότε βουτούσες καμιά γυναίκα στο δρόμο και μ' έφερνες και μένα σε δύσκολη θέση, γιατί έπρεπε να έπευναί και να σ' αποφυλάκιζω...

— Βλέπετε λοιπόν πόσο φρόνιμα κι' αθόρυβα εργάζομαι τώρα! φώναξε μ' ένα καταχθόνιο χαμόγελο ο σπιγούνος. Καθώς θα είδατε μάλιστα, στις αναφορές της αστυνομίας μ' ανακατέστησε ο Ιπποκόμος του νέου λοχαγού της φρουράς Ιπποκόμος ντ' Εζμιές, ο Μαρτέν Γκέρ.

— Πραγματικά, έκανε ο κοντόσταυλος. — Νά, ξεκολλούδησε ο Άρνολντ, απειροχτές το βράδυ μιά περιτολή τον βρήκε σ' έλευνά χάλα απ' το μεθύσι σ' ένα χαντάκι... Προχτές πάλι τον ανακάλυψαν να παίζει με σημαδεμένα χαρτιά και χτύπησε με το σπαθί του ένα στρατιώτη. Χτές, τέλος, τον έπιασαν την ώρα που προσπαθούσε να κλέψει τη γυναίκα του ράφτη μαστρο-Γκροζού...

— Αλήθεια, τα διάβασα δι' αυτά! Έκανε ο κοντόσταυλος. Αιτός ο Μαρτέν Γκέρ είν' άξιος για κρίσιμα... Κι' ο άρεντης του, ο Ιπποκόμος ντ' Εζμιές, τον οποίο σου ανέθεσα να επιβλέπεις, σ' γούρα δεν θ' άξιζι περισσότερο απ' αυτόν, αφού τον υποστηρίζει και βεβαιώνει πως ο Ιπποκόμος του είνε ο πιο καλός και ταχτικός άνθρωπος του κόσμου...

— Δεν έχει ίσως άδικο, ξεχωρίζετε... Τό βέβαιον πάντως είνε ότι ο Μαρτέν Γκέρ νομίζει πως έχει το διάβολο μέσα που, ενώ η αλήθεια είνε πως τον έχω εγώ.

— Πώς; Τι είνε; Έχεις το διάβολο μέσα σου; φώναξε σταυροκοπούμενος με τρώο ο κοντόσταυλος, ο οποίος ήταν άμαθης και δεισιδαιμόν.

— Ο μαστρο-Άρνολντ απάντησε μ' ένα καταχθόνιο σαρκασμό και, βλέποντας πως ο Μονμορανσύ είχε τρουάξει πολύ, του είπε:

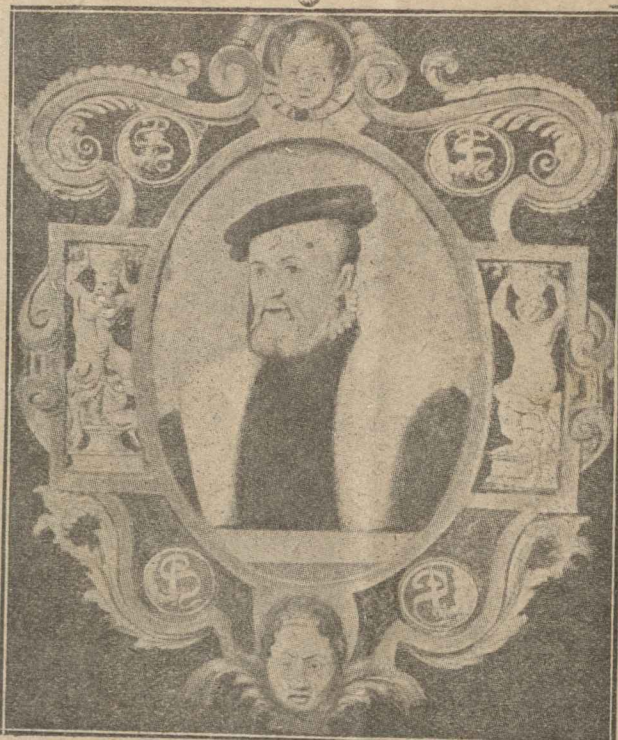
— Έ, όχι, Ύψηλότε, δεν έχω τον διάβολο μέσα μου... Για να σάς το αποδείξω μάλιστα και να καθουμάστε, σάς παρακαλώ να μου δώσετε πενήντα πιστόλες... "Αν ελθα τον διάβολο μέσα μου, δεν θά κατέφευγα σε σάς για λεφτά, άλλ' σ' αυτόν..."

— Έχεις δίκιο, είπε ο κοντόσταυλος. Νά η πενήντα πιστόλες...

— Τις οποίες κέρδισα έπαξίως, ξεχωρίζετε, αποκτώντας την εμπιστοσύνη του Ιπποκόμου ντ' Εζμιές... Γιατί, μολονότι δεν είμαι ο διάβολος, εν τούτοις είμαι λίγο μάγος... Δεν έχω παρά να φορέσω ένα γαλάζιο κοστούμι και κίτρινες μπότες για να κάνω τον Ιπποκόμο ντ' Εζμιές να μου μιλάει σαν σε παλιό κι' εμπιστο φίλο του...

— Χι! Έκανε ο κοντόσταυλος. "Οι" αυτά με κάνουν να μαρξίζω για λογαριασμό σου την κρεμάλα...

— Δεν έχετε άδικο... Ο μαστρο-Νοστράδαμος άλλωστε μου είπε μιά μέρα, χωρίς να τον ρωτήσω, βλέποντας μονάχα τη φυσιογνωμία μου, ότι θα πεθάνω μεταξύ ουρανού και γης. Από τότε λοιπόν εγκατέστησα κι' εγώ στη Μοίρα μου κι' αφιέρωσα όλη μου τη ζωή στην εξυπηρέτηση των συμφερόντων σας, Ύψηλότε... Είνε ανεκτίμητο παγκάκι να έχω κανείς στην υπηρεσία του έναν άνθρωπο σαν και μένα. Ένας άνθρωπος που ξέρει πως θα πεθάνει στην κρεμάλα, δεν φοβάται τίποτε, ούτε την ίδια την κρεμάλα... "Ετσι κι' εγώ, χωρίς κανένα φόβο, παίζω το ρόλο του Ιπποκόμου του Ιπποκόμου ντ' Εζμιές... Μου μιλάει κατακλητικώς κι' όποιος μ' έδε μ' εγώ, δεν μπορεί να μ' ξεχωρίσει..." "Ετσι κ'όχι θαύματα... Για να σάς το αποδείξω, σάς ρωτάω: Ξέρετε τι είνε ο Ιπποκόμος; — Διάβολος! Έκανε ο κοντόσταυλος. Ένας φανατικός υπαδός του

Ο κοντόσταυλος Άννας Μονμορανσύ.
(Παλαιά χαλκογραφία)

σικό, ώστε η "Αρτεμίδας κοκκινίσει και χαμμήσει τα μάτια της. Και εξαιτίας αυτής της αγάπης αντιστεκόμαστε στην επιθυμία του βασιλέως, ο οποίος θέλει να σάς παντρώει με τον γιό μου...

Η "Αρτεμίδας τ'άκουσε κι' έμεινε σιωπηλή... "Ο Άρνολντ μου είπε την αλήθεια, σκέφτηκε ο κοντόσταυλος. "Ο μωροφάντα μας αγαπάει τον όρατο άγγελιοφόρο που μ' έστειλε εδώ αυτός ο καταραμένος ο Γκέρ..."

— Κύριε κοντόσταυλε, είπε τέλος η "Αρτεμίδας, το καθήκον μου είνε να υπακούω στην επιθυμία του βασιλέως. Μα δικαίωμα μου επίσης είνε να τον ικετεύσω να μην επιμείνει στην επιθυμία του αυτή...

— "Ετσι λοιπόν; είπε ο Μονμορανσύ. "Επιμένετε να πάτε να δέτε τον βασιλέα;

— "Επιμένω...

— Τότε κι' εγώ παρ'όλην να δώ τη μητέρα σας...

— "Οπως σάς άρεσει, κύριε...

Χαιρετήθηκαν κι' ακολουθήσαν αντίθετα διευθύνει καθέναν τους. Και, πραγματικά, έπειτ' από μερικές στιγμές, η "Αρτεμίδας έμεινε στη

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

Γκέρ.

— Αυτό δεν είνε τίποτε...

— Ε, λοιπόν, εγώ σ'άς πληροφορώ πως είνε ο άνθρωπος που αγαπάει πρελλά ή κυρία δούκισσα "Αρτεμίδας ντ' Εζμιές.

— Τι μου λές 'αυτό, κατεργάρι; φώναξε ο κοντόσταυλος. Πού τ'όμαδες;

— Σ'άς είπα πως είμαι ο πιο εμπιστός άνθρωπος του Ιπποκόμου, απάντησε ο Άρνολντ. "Εγώ παρ'όλην τα ραδιούρα που κι' εγώ πάω τις απαντήσεις τους. "Ο Ιπποκόμος κι' η πριγκίπισσα "Αρτεμίδας τις περισσότερες φορές βλέπονται τρεις φορές τη βδομάδα στα διαμερίσματα της βασιλικής κι' αλληλογραφούν κάθε μέρα... "Αυτόσο — με πιστεύετε, αν θέλετε — ο έρωτάς τους είνε άγνός... "Αγαπούνται σαν τα Χερουβείμ κι' είνε έρωταυμένοι, καθώς φαίνεται, από τον καρπό που ήταν παιδιά. "Ανοιγοι κάθε τόσο τα φραγματά τους και, διαβάζοντάς τα, συγκινούνται μέχρι δακρύων... "Η κυρία "Αρτεμίδας μάλιστα ζηλεύει — ποιάν νομίζετε;... Τη βασιλική! Μα έχω εμένα ή φτωχούλα... Μπορεί βέβαια να κάνει πά γλυκά μάτια ή βασιλική στον Ιπποκόμο ντ' Εζμιές, μά...

— Άρνολντ, τον δέχομαι ο κοντόσταυλος, είσαι ένας σκυφάντης!

— Καθ'όλην... καθ'όλην!... απάντησε ο σπιγούνος. Τι έλεγα λοιπόν; "Α, ότι η βασιλική γλυκοκινείται τον ώραίο μας Ιπποκόμο... Αιτός δ' όμως την αποφεύγει...

Μα έφαγα ο Άρνολντ στήθεα και είπε:

— "Ω! κάποιος ξεχάσει προς τα εδώ. Είνε μιά γυναίκα... Χαίρετε, ξεχωρίζετε...

— Μα ποιος είνε; ρώτησε ο κοντόσταυλος, του οποίου η όραση είχε ελαττωθεί. — "Η δούκισσα "Αρτεμίδας ντ' Εζμιές, ή οποία παρ'όλην χωρίς άλλο στον βασιλέα... Πρέπει να μη με λήξοντάς σας, ξεχωρίζετε, γιατί δεν με ξέρετε με το κοστούμι μου αυτό... Πληρώστε... φεύγω...

Και πραγματικά απομακρύνθηκε από την αντίθετη διεύθυνση.

Ο κοντόσταυλος έμεινε διαταραχμένος σ' αυτή τη στιγμή. "Επειτα, θέλοντας να βεβαιωθεί μόνος του αν όλα τ'είχε πει ο Άρνολντ ήσαν αληθινά, πλησίασε άσπαστα σ' αυτήν χωρίς άλλο στον βασιλέα...

— Πρέπει να μη με λήξοντάς σας, ξεχωρίζετε, γιατί δεν με ξέρετε με το κοστούμι μου αυτό... Πληρώστε... φεύγω...

— Πηγαίνετε στα διαμερίσματα του βασιλέως, Ύψηλότε;

— Μάλιστα, κύριε κοντόσταυλε...

— Φοβάμαι πολύ, έκανε παραπονεμένος ο Μονμορανσύ, ότι θα παγιάτε να τ'ο μιλήσετε πάλι έναντίον του φτωχού μου παιδιού Φραγκίσκου... Μα γιατί έλο αυτό το μίος έναντίον του;

— Αλλοίμονο, κύριε κοντόσταυλε, δεν μισώ κανένα...

— Τότε πρέπει ν' αγαπάτε κάποιον, είπε ο κοντόσταυλος μ' ένα τόνο έκφρασης που έδειχνε ότι ήθελε να μάθει την αλήθεια.

— Ο κοντόσταυλος έμεινε σιωπηλός. — "Εγώ σ'άς πληροφορώ πως είνε ο άνθρωπος που αγαπάει πρελλά ή κυρία δούκισσα "Αρτεμίδας ντ' Εζμιές.

— Κύριε κοντόσταυλε, είπε τέλος η "Αρτεμίδας, το καθήκον μου είνε να υπακούω στην επιθυμία του βασιλέως. Μα δικαίωμα μου επίσης είνε να τον ικετεύσω να μην επιμείνει στην επιθυμία του αυτή...

— "Ετσι λοιπόν; είπε ο Μονμορανσύ. "Επιμένετε να πάτε να δέτε τον βασιλέα;

— "Επιμένω...

— Τότε κι' εγώ παρ'όλην να δώ τη μητέρα σας...

— "Οπως σάς άρεσει, κύριε...

Χαιρετήθηκαν κι' ακολουθήσαν αντίθετα διευθύνει καθέναν τους. Και, πραγματικά, έπειτ' από μερικές στιγμές, η "Αρτεμίδας έμεινε στη

διαμερίσματα του βασιλέως και ο κοντόσταυλος στα διαμερίσματα της Αρτεμίδας ντ' Εζμιές.

XII

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

— "Ελα 'δω, μαστρο-Μαρτέν, έλεγε την ίδια μέρα και την ίδια ώρα περίπου ο Γαβριήλ στον Ιπποκόμο του Μαρτέν Γκέρ. Είμαι άναγκασμένος να πάω να επιθεωρήσω τις φρουρές και δεν θά γυρίσω σ'αυτή πριν από δύο ώρες. "Εσύ, Μαρτέν, έπειτ' από μιά ώρα, θά πάς να σταθής στο συνηθισμένο μέρος και θά περιμένεις εκεί μιά επιστολή, μιά απουσία επιστολή, που θά σου παραδώσει όπως πάντα ο "Υάκινθος. Μή χάσεις τότε στιγμή και τρέξε να μου τη φέρεις... Κατά το δρόμο;

— Κατάλαβα, ξεχωρίζετε, μά έχω να σάς ζητήσω μιά χαρά...

— Μία...

— Ξεχωρίζετε, σ'άς έξορκίζω, δώστε μου ένα σωματοφύλακα να με συνοδεύει!

— Θέλες να σε συνοδεύει ένας σωματοφύλακας;... Τι καινούργια πράξη είνε αυτή;

— Φοβάμαι, απάντησε ο Μαρτέν μ' άξιοσημείωτο ύφος. Καθώς φαίνεται, ξεχωρίζετε, την περασμένη νύχτα πέρασα θάλασσα... "Εγώ που ήμουν φημισμένος στον τόπο μου για την καλώςήν μου και την ταπεινή μου, έβγαλα εδώ μέσα, στις τελευταίες δεκαπέντε μέρες, όσα π'είμαι ικανός, παύσης, καυγάτης... Και σαν να μην έφταναν δι' αυτά, μου λένε τώρα πως αποπειράθηκα την περασμένη νύχτα να κλέψω μιά παντρεμένη γυναίκα. Πιστεύετε σ'ας, ξεχωρίζετε, πως είμαι ικανός να κάνω μιά τέτοια άτμια;... Και όμως με έπιασαν, καθώς φαίνεται, έστ' αυτό το φτωχό και αν δεν έπευναί σε σ'ας, θά βρισκόμουν ακόμα στη φυλακή...

— Αλήθεια, Μαρτέν, ρώτησε ο Γαβριήλ, την έκανες αυτή την πράξη ή ο περιεπαιγμένος;

— "Εγώ, Ύψηλότε... Νά η άναγκά της αστυνομίας... "Όταν τη διαβάζω, κοκκινίζω ως τ' αυτιά από τη ντροπή μου... Τι να σάς πω;... Εγώ δεν θυμάμαι τίποτε... τίποτε... Φαίνεται λοιπόν πως ο διάβολος παίρνει τη μορφή μου και διασκεδάζει κάνοντας τη νύχτα διάφορες τρεπιδίες... "Εκτός πειά αν έχω εγώ ο ίδιος τον διάβολο μέσα μου και δεν θυμάμαι την ημέρα τι κάνω τη νύχτα...

— "Οχι, φτωχέ μου Μαρτέν, είστε γελοίος ο Γαβριήλ. Φαίνεται μόνο πως κοκκινίσεις τις τελευταίες ημέρες και ό τον έμεθάς, ξεχνάς τί έκανες μεθυσμένος...

— Μα εγώ μονάχα νερό πίνω, ξεχωρίζετε... "Εκτός αν το νερό του Σηκουάνα γλιστρά στο κεφάλι...

— Άστα τώρα αυτά, τον δέχομαι ο Γαβριήλ. Πρέπει πειά να φύγω... Σε μιά ώρα θά φύγεις και σ'... Μην ξεχνάς τις οδηγίες μου... Και κάτι άλλο ακόμα... Έξωρα θα περιμένω από ώρα σε ώρα από τη λογαριαστική την "Αλφίνα, την παρτίδα μου... "Ε, λοιπόν, αν έρθει και τη τη διαρκεία της απουσίας μου, να της δώσης το δωμάτιο που βρίσκεται δίπλα στο δικό μου και να πη δεχτής με κάθε τιμή, Σόμφορντ;

— Σόμφορντ, απάντησε ο Μαρτέν αναστενάζοντας. Τότε ο Γαβριήλ έφυγε...

Ξαναγύρισε στο σπίτι του έπειτ' από δύο ώρες, όπως είχε πει στον Ιπποκόμο του, αφήρημένος και σχετικώς. Δεν είδε υπαίτιους παρά τον Μαρτέν, ο οποίος έτρεξε άμέσως προς αυτόν και του έδωσε μιά επιστολή, την οποία ο Γαβριήλ άνοιξε με τη μεγαλύτερη άνταρση.

— "Εγώ σ'άς πληροφορώ πως είνε ο άνθρωπος που αγαπάει πρελλά ή κυρία δούκισσα "Αρτεμίδας ντ' Εζμιές.

— Κύριε κοντόσταυλε, είπε τέλος η "Αρτεμίδας, το καθήκον μου είνε να υπακούω στην επιθυμία του βασιλέως. Μα δικαίωμα μου επίσης είνε να τον ικετεύσω να μην επιμείνει στην επιθυμία του αυτή...

— "Ετσι λοιπόν; είπε ο Μονμορανσύ. "Επιμένετε να πάτε να δέτε τον βασιλέα;

— "Επιμένω...

— Τότε κι' εγώ παρ'όλην να δώ τη μητέρα σας...

— "Οπως σάς άρεσει, κύριε...

Χαιρετήθηκαν κι' ακολουθήσαν αντίθετα διευθύνει καθέναν τους. Και, πραγματικά, έπειτ' από μερικές στιγμές, η "Αρτεμίδας έμεινε στη

— "Εγώ σ'άς πληροφορώ πως είνε ο άνθρωπος που αγαπάει πρελλά ή κυρία δούκισσα "Αρτεμίδας ντ' Εζμιές.

— Κύριε κοντόσταυλε, είπε τέλος η "Αρτεμίδας, το καθήκον μου είνε να υπακούω στην επιθυμία του βασιλέως. Μα δικαίωμα μου επίσης είνε να τον ικετεύσω να μην επιμείνει στην επιθυμία του αυτή...

— "Ετσι λοιπόν; είπε ο Μονμορανσύ. "Επιμένετε να πάτε να δέτε τον βασιλέα;

— "Επιμένω...

— Τότε κι' εγώ παρ'όλην να δώ τη μητέρα σας...

— "Οπως σάς άρεσει, κύριε...

Χαιρετήθηκαν κι' ακολουθήσαν αντίθετα διευθύνει καθέναν τους. Και, πραγματικά, έπειτ' από μερικές στιγμές, η "Αρτεμίδας έμεινε στη

— "Εγώ σ'άς πληροφορώ πως είνε ο άνθρωπος που αγαπάει πρελλά ή κυρία δούκισσα "Αρτεμίδας ντ' Εζμιές.

— Κύριε κοντόσταυλε, είπε τέλος η "Αρτεμίδας, το καθήκον μου είνε να υπακούω στην επιθυμία του βασιλέως. Μα δικαίωμα μου επίσης είνε να τον ικετεύσω να μην επιμείνει στην επιθυμία του αυτή...

— "Ετσι λοιπόν; είπε ο Μονμορανσύ. "Επιμένετε να πάτε να δέτε τον βασιλέα;

— "Επιμένω...

— Τότε κι' εγώ παρ'όλην να δώ τη μητέρα σας...

— "Οπως σάς άρεσει, κύριε...

Χαιρετήθηκαν κι' ακολουθήσαν αντίθετα διευθύνει καθέναν τους. Και, πραγματικά, έπειτ' από μερικές στιγμές, η "Αρτεμίδας έμεινε στη

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΣΤΙ ΔΙΚΗΣ ΟΦΘΑΛΜΟΣ...

(Πώς ανακαλύφθηκε ένα άπ'άνθρωπο κακούργημα)

Ποιος δα το πίστευε, ότι το τηλεσκόπιο χρησίμευε κάποτε, όχι για εξερεύνηση των ουρανίων σωμάτων, άλλα για την ανακάλυψη ενός... εγκλήματος; "Ας διαβάσουν όμως οι αναγνώστες μας το παρακάτω ιστορικό γεγονός και θα συμφωνήσουν μαζί μας.

Ο βασιλέας της Γαλλίας Λουδοβίκος ΙΓ', συνήθε να κάθεται συχνά στα παράθυρα των ανακτόρων του και να κυττάει από εκεί την άτεράνη πρωτεύουσά του με το καινούργιο του τηλεσκόπιο, όργανον πρωτοφανές για την εποχή του και πανάκριβο.

Μιά μέρα, ο βασιλέας κυττάζε με το τηλεσκόπιο του ένα μαρμαρινό σημείο του Σηκουάνα, εκεί όπου ο ποταμός κάνει μιά απότομη στροφή και περιβάλλει τα κτήρια του δούκα Σατού.

Έξαφνα διακρίνει δύο κολυμβητές, οι οποίοι κατεγίνοντο να μάθουν κολύμπι σ' έναν τρίτο νεώτερό τους και μάλιστα στο μέρος όπου το ρεύμα, λόγω της στροφής, ήταν πολύ όρμητικό.

Φαίνεται όμως, ότι ο νέος αυτός κατάλαβε τον κίνδυνο που διέτρεχε και σε μιά στιγμή ξέφυγε απ' τα χέρια των συντροφών του και ξαναγύρισε τρέχοντας στην όχθη με το σκοπό να φέρση τα ρούχα του.

Οι σύντροφοί του όμως τον προέβλεπαν, τον άρπάζαν με τα δυνάτα τους χέρια, τον έφεραν στη μέση του ποταμού και τον έπνιξαν, κάτω από τα βλέμματα του μονάρχη που τους παρακολούθησε κατάκληρως με το τηλεσκόπιό του!

Οι δρόμοι, αφού διέπρεξαν το εγκλημα τους, κατέβηκαν γύρω τους προσεχτικά και βέβαια, ότι δεν τους είχε ιδεί κανένας, βγήκαν στην όχθη, φόρεσαν τα ρούχα τους και διευθύνθηκαν προς το μέρος των ανακτόρων.

Ο βασιλέας, ο οποίος είχε ιδεί πού κατευθύνοντο πήραν, παρέλαβε μερικούς λοχαγούς μαζί του και έτρεξε να τους προστάξει.

— Καλήμερα σας, κύριοι! τους είπε μόλις τους συνάντησε. Σ'άς είχα δει να πηγαίνετε στο κολύμπι τρεις μαζί. Τι άτύχη ο σύντροφός σας;

— Η απότομη αυτή ερώτηση, καθώς και το ύψος γενικά του βασιλέως, έτάραξε τους ένοχους. Άμέσως όμως εξαγορεύσαν την ψυχραιμία τους και τ'οι άπάντησαν, ότι ο σύντροφός τον ήθελε να ξεσκλήσει στο κολύμπι και βρισκόταν ακόμα στο μέρος που πήραν προηγουμένως το μπάνιο τους.

Μετά την απάντησή τους αυτή, οι λοχαγοί τους έπιασαν αμέσως κατά διαταγήν του βασιλέως και τους όδηγησαν στη φυλακή των ανακτόρων, όπου και τους έμειναν στον καθενα χωριστά.

Ο βασιλέας, γιατίος δίκαιη άγάπη για την προσοχή του τότε τον Μεγάλο Άντικεραυλό, όπως λεγόταν ο άρχιστάσης του Παρισιού, και αφού του έξέθεσε την υπόθεση, ζήτησε απ' αυτόν την άμεση τιμωρία των δολοφόνων.

Ο Μεγάλος Άντικεραυλος όμως, άνθρωπος πολύ εύσυνκτος, παρακάλεσε τον μονάρχη να μην επιμείνει στην άπαρτή του, άλλα να λάβει ότι ήταν τοι, ότι από τόση άποστασι και διαμέσου ενός τηλεσκοπίου, μισούσε να είχε άπαρθεί και να μην είχε ιδεί καλά.

— "Οχι, κύριε, επέμεινε ο βασιλέας. Είδα πολύ καλά τ'οι συνέβη. Έπιασαν τον νεό και τον έπνιξαν.

— Αλλά, Μεγαλειότατε, επέμεινε ο άνακερτής, τιμωριάζω με τους νόμους του κράτους μας άνακτόντας δύο μάρτυρες για να βεβαιώσουν μιά πράξη και στην περίπτωση αυτή, που όλη την παντοφάνια σας, δεν έχετε να παρουσιάσετε και δέντεσιν μάρτυρες που να είδε με τα μάτια του το εγκλημα.

Κάτι, που παρατήρησε τότε ο Λουδοβίκος, θέλοντας να υπακούη τον άρτο του τίτλου, σ'άς έπρεπε να αναγγέρετε στην άποφασί σας δύο μάρτυρες που σωματικώς απολύτως στην κατάσταση τους, τον βασιλέα της Γαλλίας και τον βασιλέα της Ναβάρρας...

Έπειδή όμως ο Μεγάλος Άντικεραυλος επέμεινε στην άποψη του από φόβο μήπως πάση στο λαϊκό του δυ άδούς, ο Λουδοβίκος, χρησιμοποιώντας το δικαίωμα που είχε, κάλεσε τους αμύκους του και κατάλασε μόνος του τους δύο δολοφόνους.

Καθώς αποδείχθηκε δε εϋθύς, ζήτησαν ο άνακερτής ήταν έτεροβληής άδελφός των δύο κακούργων, οι οποίοι τον μισούσαν και ήθελαν να τον ξεκαμούν, άλλα έφρασαν στο τέλος το κεφάλι τους. "Ετσι δίκης οφθαλμός, δε τ'οι πάντ' όύς, καθώς λέει και το άρχαιο όρθό.

Ο Λουδοβίκος ΙΓ'ος.

(Παλαιά χαλκήν στήλη)

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΓΙΑΒΕΡΤΗ, 25 ετών,
πολύ όμορφη. ΡΕΝΑ,
32 ετών, όχι και τόσο
όμορφη.

(Σ' ένα μικρό,
κομψό σαλονάκι, η
Γιάβερτη κάθεται μό-
νη και σκεπτική. Έ-
ξω ακούγεται μπάινει μέσα
ή Ρένα).

ΓΙΑΒΕΡΤΗ, (ά-
νοιγοντας την άγκυρα της). — 'Ηρθε, επί τέλους, Ρένα!...
ΡΕΝΑ, (πέφτει με κάποιο διαταγμό στην άγκυρά της Γιάβε-
ρτης). — Καλή μου Γιάβερτη!

ΓΙΑΒΕΡΤΗ. — 'Αχ, Ρένα, γιατί δεν έρχομαι τόσες μέρες τό-
ρα να με δεις;

ΡΕΝΑ. — Δεν ξέρω... δεν ξέρω κι' εγώ πώς έγινε αυτό. Νόμιζα
πως θα ήθελες ίσως να μένεις μόνη. Φοβόμουν μήπως σε άνησυχο...

ΓΙΑΒΕΡΤΗ. — Να με άνησυχο; εσύ;

ΡΕΝΑ. — Τέλος πάντων. Πές μου τι έγινε.

ΓΙΑΒΕΡΤΗ. — Τά ξέρεις όλα. Σου τ'άγραφα. Και σε περίμενα
άνυπόμονα να έρθεις να με παρηγορήσεις.

ΡΕΝΑ. — Δεν τ'άγραφα λεπτομερώς. Μου έγραψες ότι ο άντρας
σου σ' άπάτησε. Και μόλις τ'άμαθες, είχατε μια φροδερή σκηνή. 'Υ-
στερα εκείνος έφυγε...

ΓΙΑΒΕΡΤΗ. — Μάλιστα, Γιάβερτη. Δεν πρέπει να χωρίσετε
γι' αυτό. Δεν πρέπει.

ΓΙΑΒΕΡΤΗ. — 'Ελα, άς καθήσουμε εδώ κοντά ή μια στην άλλη,
κι' άς μιλήσουμε.

(Η δυο φίλες κάθονται σ' ένα καναπέ).

ΡΕΝΑ. — Ναι, Γιάβερτη. Δεν πρέπει να χωρίσετε. Γράψε στον
Πέτρο να γυρίσει κοντά σου. Γράφτου πώς τον συγχωρείς.

ΓΙΑΒΕΡΤΗ, (άναστενάζει με πόνο). — Και τί σημασία είχε αν
τον συγχωρούσα; 'Αλλοίμονο!... 'Αφού ο Πέτρος μ' άπάτησε, αυτό
σημαίνει ότι δεν σ' αγαπάει πια.

ΡΕΝΑ. — 'Οχι, όχι, Γιάβερτη. Δεν
σημαίνει ότι δεν σ' αγαπάει πια... Σέ
βεβαιώνω εγώ γι' αυτό. 'Ο Πέτρος σ' ά-
γαπάει πάντα.

ΓΙΑΒΕΡΤΗ. — Πώς τ'ό ξέρεις;

ΡΕΝΑ. — Είμαι βέβαιη γι' αυτό.

ΓΙΑΒΕΡΤΗ. — Κι' εγώ σου λέω ότι
δεν μ' αγαπάει πια. Μη ζητάς να με πα-
ρηγορήσεις, Ρένα. Δεν μ' αγαπάει πια...
(Δακρύζει). Είπε ολόκληρο αυτό άλ-
λως. Δεν καταλαβαίνεις λοιπόν τί σου
λέω; 'Ο Πέτρος μ' άπάτησε, μ' άπα-
τείει!...

ΡΕΝΑ. — Ναι, τ'ό καταλαβαίνω...
Θέλεις να πεις ότι έτυχε να ποθήσει για
μια στιγμή μια άλλη γυναίκα. 'Αλλ' αυτό
δεν έχει σημασία. 'Αγαπάει πάντα εσένα.

ΓΙΑΒΕΡΤΗ. — Δεν καταλαβαίνω...
ΡΕΝΑ. — Θεέ μου! Πώς να σου τ'ό
πώ; 'Ενας άντρας μπορεί να κάνει άπι-
στες στη γυναίκα του, αλλά κατά βάθος
να της εινε πιστός.

ΓΙΑΒΕΡΤΗ. — Μιλάς σαν την Πυ-
θία των άρχαίων.

ΡΕΝΑ. — 'Εχω π'ό μεγάλη πείρα της
ζωής από σένα, Γιάβερτη. 'Εσύ είσαι ά-
κόμα ένα παιδί. Μά δεν μου λές; Π'ός
έμαθες ότι ο Πέτρος σ' άπατεί;

ΓΙΑΒΕΡΤΗ. — Πήρα μια άνόνημη επιστολή, σχετική μ' αυτό τ'ό
ζήτημα. Την έδειξα στον Πέτρο. Περίμενα να θυμώσει, να διαμαρ-
τυρηθώ. Μά αυτός ταράχτηκε, κοκκίνισε, προδόθηκε μόνος του. Είπε
έναν άνθρωπο που δεν μπορεί να κρυφτεί. Νόμιζε, χωρίς άλλο, πως
τ'ό ξέρει όλα και όμολόγησε άμέσως την προδοσία του. Δεν φαντά-
ζεσαι πόσο ταράχτηκε. Μου είπε με φωνή που έτρεμε: — 'Δεν εινε
τίποτα σοβαρό, άγάπη μου... Παρασύρθηκε χωρίς να τ'ό θέλω...
Ναι, είμαι ένοχος, τ'ό όμολογώ... 'Αλλά πιστεύω ότι θα με συγχώ-
ρης... Καλύτερα όστόσο να μην ιδωθείς για κάμποσο καιρό, ός
που να συνέλθεις. Φεύγω για τ'ό Ρουέν, στο σπίτι του πατέρα μου. Θά
σου γράφω από κεί. Αυτό μου είπε κι' έφυγε. Ρένα τώρα τί να π-
τεύω, άτακτημένη μου; Πήγε πραγματικά στον πατέρα του, ή πήγε
να βοηθί τη φιλενάδα του;

ΡΕΝΑ. — 'Οχι, όχι. Είμαι βέβαιη ότι σου είπε την αλήθεια. 'Ο
Πέτρος εινε, χωρίς άλλο, στο Ρουέν. Πρέπει να τ'ό γράφεις να έπι-
στρώσει. Μά δεν μου λές ακόμα κάτι; Σου είπε ο Πέτρος ποιά εινε ή
φίλη του;

ΓΙΑΒΕΡΤΗ. — 'Οχι. Μά εσύ τί λές; Μπορείς να μαντέψεις ποιά
εινε αυτή ή γυναίκα; Λες να εινε καμιά από τ'ές φίλες μας;

ΡΕΝΑ, (χαμηλώνοντας τ'ά μάτια). — Δεν πιστεύω...

ΓΙΑΒΕΡΤΗ. — Ρένα!... Κάτι ξέρεις. Γιατί χαμηλώνεις τ'ά μά-
τια σου; Κάτι θέλεις να μου κρύψεις.

ΡΕΝΑ. — Δεν σου κρύβω τίποτα, αφού σου λέω ότι δεν ξέρω τί-
ποτα...

ΓΙΑΒΕΡΤΗ. — Ρένα... Είσαι ή πιο στενή, ή πιο άτακτημένη μου
φίλη. 'Οχι μόνο εγώ, αλλά κι' ο Πέτρος σου έχει άπειρη εμπιστοσύ-

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΣΕ ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΗ ΤΡΕΛΛΑΣ

ΤΟΥ PIERRE VALDAGNE

ΓΙΑΒΕΡΤΗ. — Ρένα, σ' έξορκίζω... Πές μου την αλήθεια. Τι
είδους γυναίκα εινε αυτή; 'Αν εινε μια περαστική μόνο γνωριμία του
άντρας μου, μια γυναίκα που έτυχε να βρεθί στο δρόμο του Πέτρο
για λίγο μόνο καιρό, τότε θα μπορούσα να ξεχάσω και να τον συγχώ-
ρω. Δυστυχώς, πές μου, τί ξέρεις; Σ' έξορκίζω, Ρένα.

ΡΕΝΑ, (άποφασιστικά). — 'Ε, λοιπόν, ναι. 'Ο Πέτρος μου τ'ό
είπε όλα. Τ'όν έβλεπα διαφορετικό τελευταία, τ'όν ρώτησα τί έχει κι
μου τ'ά εξομολογήθηκε όλα.

ΓΙΑΒΕΡΤΗ. — Πές μου, πές μου λοιπόν, τί σου είπε;

ΡΕΝΑ. — Μου είπε πως ή πράξη του αυτή δεν ήταν παρά μια
στιγμιαία ιδιοτροπία. Μια περαστική μέθη. Μά τώρα είμαι βέβαιη ότι
όλα πέρασαν. Και δεν άγατά παρά μόνο εσένα, εσένα.

ΓΙΑΒΕΡΤΗ. — Μά ποιά εινε αυτή ή γυναίκα επί τέλους; Την
ξέρεις;...

ΡΕΝΑ. — Δεν εινε του κύκλου μας.

ΓΙΑΒΕΡΤΗ. — Την είδες ποτέ;

ΡΕΝΑ, (διαταραχτικά). — Μια μονάχα φορά.

ΓΙΑΒΕΡΤΗ. — 'Α, να λοιπόν πού την ξέρεις.

ΡΕΝΑ, (γρήγορα και ταραγμένα). — Μά δεν την είδα παρά μ-
νο μια φορά, σου είπα.

ΓΙΑΒΕΡΤΗ. — Πού;

ΡΕΝΑ. — Σ' ένα ζαχαροπλαστείο. Καθόμουν μόνη σ' ένα τρα-
πάκι, όταν ξαφνα είδα τ'όν άντρα σου να μπαίνει συνοδευόμενος από
μια γυναίκα. Με χωρέθηκες όταν με είδε και πήγε και
κάθησε, μαζί με τη συνοδό του, λίγο πιο πέρα.

ΓΙΑΒΕΡΤΗ. — Είπε όμορφη αυτή ή γυναίκα;

ΡΕΝΑ. — 'Οχι, όχι. 'Επειτα λοιπόν από αυτή τη
συνάντησή, πείραξα τ'όν άντρα σου κι' αυτός μου τ'ό
όμολόγησε όλα. 'Αλλά, Γιάβερτη... Μην παίρνεις
τέτοια έκφραση άγωνίας, σέ παρακαλώ. Σέ βεβαιώνω ότι
δεν εινε τίποτα. 'Ο Πέτρος μου άρνήστηκε ότι δεν ά-
γατά παρά μόνο εσένα. Δεν άξιζει άλλοστε να ζητάς
αυτή τη γυναίκα. Δεν εινε όμορφη, καθώς σου έτα-
κι. Κι' ακόμα δεν φαινόταν τόσο κακή. Είμαι βέβαιη
δεν θα ήθελε να γίνη αιτία της δυστυχίας σου. Παρα-
σύρθηκε κι' αυτή από μια έπικίνδυνη στιγμή. 'Τσι, χα-
ρίς να θέλω, όπως κι' ο Πέτρος. 'Αλλά δεν θέλει να σέ
χωρίσει άπ' τ'όν άντρα σου, ό, όχι, ποτέ.

ΓΙΑΒΕΡΤΗ. — 'Αλλά, δεν με γνω-
ρίζει καθόλου αυτή ή γυναίκα.

ΡΕΝΑ. — Σέ γνωρίζει.

ΓΙΑΒΕΡΤΗ. — Με γνωρίζει;

ΡΕΝΑ. — Σέ γνωρίζει από τ'ά λόγια
που της έλεγε για σένα ο Πέτρος.

ΓΙΑΒΕΡΤΗ. — Τι της έλεγε;

ΡΕΝΑ. — Τις έλεγε: — 'Επαραση-
θήκαμε από μια πορεία, μά εγώ, πρέπει
να τ'ό ξέρεις, αγαπάω πάντα τη γυναίκα
μου, και δεν θα ήθελα να τη διαχω-
ρίσω ποτέ.

ΓΙΑΒΕΡΤΗ, (κυντάζοντας τ'ά Ρένα κατάματα). — 'Η
γυναίκα με την οποία με πρόδωσε ο άντρας μου, είσαι σύ!

ΓΙΑΒΕΡΤΗ, (κυντάζοντας τώρα με μάτια λάμποντα τη Ρένα).
— Και τί άποκρίθηκε αυτή ή γυναίκα;

ΡΕΝΑ. — Τι άποκρίθηκε; Μά, είπε στον Πέτρο ότι έχει μεγάλη
δίψη και πως για μια στιγμή τρέλλας δεν άξισε να χύσει ούτε ένα
δάκρυ, εσύ, μια τόσο τίμια γυναίκα. Τ'ό είπα ακόμα ότι δεν έπρεπε
να επανέλθω ποτέ πια αυτή ή τρέλλα που κάνανε. Τέλος πάντων,
μείνε ήσυχη, Γιάβερτη. 'Ο Πέτρος κι' ή φίλη του άρνήστηκαν να μην
ιδωθούν ποτέ πια. Δεν πρέπει λοιπόν να φοβάσαι τίποτα. Κάλεσε τον
Πέτρο να έρθει σπίτι σου. Δεν μπορείς να φαντασθής πόσο θα με δι-
πύσης έμένα, πού σ' αγαπάω τόσο, αν δεν τ'όν συγχωρήσεις τον Πέτρο.

ΓΙΑΒΕΡΤΗ, (κυντάζοντας τη Ρένα κατάματα). — Ρένα...
αυτή ή γυναίκα... ή γυναίκα με την οποία με πρόδωσε ο άντρας μου
είσαι... σύ!...

ΡΕΝΑ, (πέφτοντας στην άγκυρά της Γιάβερτης). — 'Αγαπ-
μένη μου!... 'Αγαπημένη μου!... 'Αγαπημένη μου!... (Κλαί-
οντας με λυγμούς). Ντρέπομαι για τ'όν έαυτό μου... 'Αλλά σου τ'ό
αρκίζομαι... 'Ο Πέτρος κι' εγώ δεν αγαπιόμαστε... Φαντάμαι π'ό
λοι, άνδρες, για μια στιγμή... 'Αλλά γρήγορα μετανοήσαμε...
Πιστέψτε με... 'Ο Πέτρος σ' αγαπάει πάντα... 'Υποφέρει κι' αλ-
πως τώρα... Κι' εγώ πονώ πολύ... 'Εγώ πού άρνήστηκα να μείνω
πιστή στη μνήμη του άντρας μου... 'Εγώ πού σ' αγαπάω σαν άδελφ-
τό Ντρέπομαι, Γιάβερτη... 'Εχω τήναι... Γι' αυτό άρχισα τόσο να
ρωθ να σέ δω. Δεν ήξερα τί να κάνω... Μου έρχόταν να σου τ'ό
πώ... 'Αλλοίμονο, καλή μου Γιάβερτη!... Είμαστε τώρα κι' ο τ'ός
δυστυχισμένοι... 'Ενώ, αν συγχωρήσεις τ'όν Πέτρο, όλα θα διορθω-
θούν. Θά ξαναγίνετε ευτυχισμένοι έσείς οι δυο. Κι' εγώ θα ήμυχώ...

νη. Μου φαίνεται
λοιπόν ότι κάτι θα
σου έχω πει. Ναι...
ναι, Ρένα. Είμαι βέ-
βαιη σχεδόν ότι ξέ-
ρεις εσύ ποιά εινε
αυτή ή γυναίκα.
ΡΕΝΑ, (με φω-
νή σθεσμένη). —
Δεν ξέρω, Γιάβερτη,
δεν ξέρω, μη με συ-
νανίζεις...

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Παρίσι. Νοσο-
κομείο Νέκρ-
28 Μαΐου.

«Βρίσκου αι
τά νοσοκομείο
Νέκρ και είμαι
αφωστίη βα-
ρύν. Τα δά-
κρυά μου έ-
χουν άναστήσει
τόσο πολύ, ό-
στε δεν μπο-
ρώ πια να
κρατήσουν ούτε
την πέννα...»

«Μια άλλη ή-
ρόιστη, που εινε τόφρα στην περίοδο της αναρρώσεως, έχει την κα-
λοσύνη να μου γράφει ό,τι της ύπαγορεύω. Και όταν πεθάνω — μονά-
χα τότε — θα ανάβω να σ'α στείλω αυτό τ'ό γράμμα.

«'Επίστασα πολύ όσόντου ν' άποφασίσω να σ'α γράψω. 'Αλλά δεν
ήθελα να φύγω άπ' αυτόν τ'όν κόσμο χωρίς να σ'α ζητήσω συγγνώμη
για τ'ό μεγάλο κακό που σ'α έκανα, δίχως να τ'ό θέλω ή δυστυχισμένη.

«'Ο φίλος μου 'Αρμάνδος μου είχε πει πόσο εύσπετη θυμωμένη
έναντι μου και πόσο δυσχεστήθηκα όταν έμαθα τις σχέσεις
μου μαζί του...»

«'Αναγνώριζω τώρα τ'ό λάθος μου και μετανοώ. Μου άνοιξε
τη πόρτα του σπαιτού σας, φανήκατε τόσο καλή απέναντί μου και ό-
μως εγώ ληρώνοντα την καλωσύνη και τη φιλοξενία που μου προσφέ-
ρατε κι' έγινα φιλενάδα τ'ού παιδιού σας...»

«Καταλαβαίνω τώρα πόσο θυμώσατε με-
τά μου γι' αυτό και τί κακή ιδέα θα έχετε
σημαίνει για μένα...»

«'Ελπίζω όστόσο να με ληθηθίτε και να
με συγχωρήσετε όταν θα διαβάσετε τις γραμ-
μές αυτές. 'Ως τότε θάχω πεθάνει. Θάχω
πεθάνει από τη θλίψη μου...»

«'Οι γιατροί που με βλέπουν, λένε πως έ-
χω άσθενεία τ'ού ήπατος». Δεν ξέρω τί θα
π'αυτά, αλλά καταλαβαίνω πως άφ'ότου πέ-
θανε ο αγαπημένος μου 'Αρμάνδος, λυώνω
ήμέρα με την ήμέρα, σβύνω και χάνομαι...»

«Αυτή εινε ή αλήθεια και πιστέψτε την.
Κανένας δεν λέει ψέμματα, κυρία, όταν πε-
θαίνει... Γι' αυτό πρέπει να δώσετε πίστι
στα λόγια μου...»

«Σ'α δοκίμωια πως ο 'Αρμάνδος ήταν ή
πρώτη και μοναδική μου άγάπη. 'Ησαν ο
μυθος άνδρας που γνώρισα και πού άγάπη-
σα με την καρδιά μου...»

«Τ'όν έρωτήθηκα άμέσως, γρήγορα, ύ-
περοβολικά, τρελλά, χωρίς να ξέρω γιατί,
τ'όν άπάντησε περισσότερο άπ' όσο μπορεί
καπ'έ γ' άγαπήσει...»

«Δεν ήμουν καθόλου κοκκίνα... Γι' αυτό
μάλιστα άπορώ κι' ή ίδια πως κατόρθωσα
να κερδίσω την άγάπη του...»

«Μην ειντε κακά, κυρία μου. Συλλογι-
σθήτε πως ήμασταν τόσο νέοι κι' όι δυο μας...»

«'Αχ! 'Ηξερα πως ή ευτυχία μου αυτή
δεν θα διαστούσε πολύ. 'Ηξερα πως θάρχο-
τανε μια μέρα που κι' ο 'Αρμάνδος, όπως όλα τ'ά παιδιά των καλών

θα πάφω να ύποφέρω, να έχω τήναις...»

ΓΙΑΒΕΡΤΗ. — Κι' αν συγχωρήσω τ'όν Πέτρο, εσύ τί θα κάνεις τότε;

ΡΕΝΑ. — Θα φύγω μακριά. Μείνε ήσυχη, Γιάβερτη. Θά πάω
στην 'Ελλάδα, στον θείο μου, ο όποιος εινε παφένος στην 'Αθήνα.
Δεν γ' άποψής πια να μιλούνη για μένα. (Σηκώνεται. Στο πρόσω-
πο της εινε ζωγραφισμένη άπερίγραπτη άγωνία).

ΓΙΑΒΕΡΤΗ, (αίγά, σχεδόν στοργικά). — 'Ηούχασε... Μην κά-
νεις έτσι... 'Όλα θα διορθωθούν ίσως...»

ΡΕΝΑ. — 'Οχι, όχι, δοκίμω. Γιάβερτη, ότι θα γράφεις στον Πέ-
τρο να ξαναγυρίσει. 'Ορκίζου ότι θα ξαναγίνεις και πάλι ευτυχισμένη.

«Δεν θα μπορούσα να ζήσω όταν θα σκέφτωμαι ότι έγινα αιτία της δι-
στυχίας σας.

ΓΙΑΒΕΡΤΗ, (με φωνή πού τρέμει). — 'Εκανες καλά να μου
π'αυτά όλα. Σ' αγαπώ και κι' εγώ πολύ...

(Κλαίει κι' ή δυο, άγκαλιασμένες σφιχτά).

ΡΕΝΑ. — Λοιπόν, φεύγω... Θέλεις να μου π'α «Στ'ό καλό»;

ΓΙΑΒΕΡΤΗ, (με καλωσύνη). — Στ'ό καλό, Ρένα. Και, ποιάς
ξέρεις... 'Ισως μια μέρα ξαναδωθώ.

ΡΕΝΑ. — 'Οχι, όχι. Ποτέ πια!...

(Φεύγει με τ'ό κεφάλι σκυμμένο. 'Η Γιάβερτη μένει για μια
στιγμή σκεπτική. 'Υστερα σηκώνεται, πηγαίνει στο μικρό γραφείο
που εινε σε μια γωνία τ'ού σαλονιού, παίρνει χαρτί και πέννα κι' άρ-
χίζει να γράφει).

ΓΙΑΒΕΡΤΗ, (γράφοντας). — 'Αγαπημένη μου Πέτρο... Σέ συ-
γχώ... Γιγίσε πίσω, κοντά μου...».

ΤΟΥ MARCEL PREVOST

με άγονία την ήμέρα που θάρχόταν ή άλλη και θα μου τ'όν έπαιρνε...

«Δεν ξέρω όμως γιατί, παρηγοριόμουν με την ιδέα πως ή γυναί-
κα αυτή θα τ'όν έκανε ίσως ευτυχισμένο. Και έλεγα τότε πως άμα αλ-
τός γίνε ευτυχισμένος, εγώ θα μπορού να γανωρίζω τη θλίψη μου εδ'ό
στη φτώχη μου γονία και να θυμίζω τ'ά παλιά, τ'ά περασμένα...»

«Μά να πεθάνη είκοσι χρονών, μέσα σε λίγες μέρες, χωρίς καν
να τ'όν φιλίσω για στεργή φροά! 'Α, αυτό δεν μπορούσα ούτε να τ'ό
φανταστώ ποτέ...»

«Και να πού τόφρα πεθαίνω κι' εγώ... Βαδίζω π'ός τ'όν θάνα-
το... Νοιώθω πως δεν θα ζήσω πολλές μέρες ακόμα... Θά φύγω
και θα πάω να τ'όν βρω εκεί ψηλά...»

«Όταν πληροφορήθηκα τ'όν θάνατό του από τ'ό στόμα τ'ού θυρο-
πού σας, μου φάνηκε σαν να με χτύπησε κεραυνός. 'Από κείνη την ή-
μέρα θάρω πως ή καρδιά μου σκεπάζεται από πάγο...»

«Γύρισα στο σπίτι μου κι' άμέσως άφρώ-
στησα. 'Επειτα από δυο μήνες, πέθανε κι' ή
θείά μου κι' έμεινα μόνη, κατάμονη στον κό-
σμο...»

«Είπε αλήθεια πως δούλευα πάντα. 'Η-
ταν άνάγκη, βλέπετε. 'Αλλά δούλευα σαν
μια μηχανή και βυθίζομουν πάντα στη θλίψη
μου που με κρυφότογε...»

«'Η μόνη μου παρηγοριά ήταν να ξανακ'ό
κάθε πρωί και να σηγαίνω λουλούδια στον
τάφο τ'ού 'Αρμάνδου. Μου φαινόταν πως ά-
νακουφιζόμουν έτσι...»

«Καί τόφρα που τ'ό θυμήθηκα αυτό, άφ-
στε με, κυρία μου, να σ'α εύχαριστήσω για
τι δειχάσατε τόσον καιρό να μένουν τα φτω-
χά μου μπροστά κοντά στα δικά σας. Αυτό
μ' έκανε να έλπίζω πως ήσουςτε λιγότερο
δυσχεστήμενη μαζί μου και πως με είχατε
συγχωρήσει σχεδόν.

«'Επί τέλους, δεν μπορούσα να κρατηθώ
πια κι' έπρεπε άρρωστη βαρεί. 'Επειδή δεν
είχα ούτε χρήματα για να αγνηθώ, ά-
ναγκάστηκα να μπ'ό σ' αυτό τ'ό νοσοκομείο.

«'Ω! 'Αν έσουςτε τόσο ύπόφερα την
πρώτη μέρα που πέρασα εδώ μέσα! Συλλο-
γίζομουν ότι θα βρισκόμει εκεί κάτω άκόμα
το υποκείμενο μου μπροστά της παρασμένης
βδομάδας και θα φανταζόμουν πως έλη-
σιόνησα τ'όν 'Αρμάνδο...»

«Και κι' αυτό μονάχα άποφασίσα να σ'α γράψω, γιατί να ξέ-
ρετε πως δεν τ'όν ληρώνοντα και πως πεθάνω με τ'ό σπαιτό του στα
χείλη μου...»

«Χρές, κυρία, εξομολογήθηκα... Είχα από τ'όν καιρό της π'ό-
της μου κοινωνίας να πάω στην εκκλησία. Φοβόμουν τους παπάδες.

«'Αλλά εκείνος που ήθελε και με άκουσε, μου μίλησε γλυκά και μου τ'
ποσέθηκε πως ο Θεός θα μου συγχώρεση τ'ά κρίματά μου...»

«Δεν θα φανήτε λοιπόν και σεις με τη σειρά σας έτσι καλή μαζί
μου; Δεν εινε αλήθεια πως έπαφτε ναστε θυμωμένη εναντίον μου; Ε-
παθί άγάπησα τόσο πολύ τ'όν πεθαμένο γι'ό σας;...

«Χαίρετε, κυρία! 'Αν είχα την άδεια να σ'α ζήτησω μια χάρι,
θα σ'α παρακαλούσα, άμα θα πάτε στο νεκροταφείο, να αγοράσετε
ένα υποκείμενο από λουλούδια της εποχής και να τ'ό βάλετε στον τάφο
τ'ού 'Αρμάνδου μαζί με τ'ά δικά σας.

«'Ο καλός έφημέριος μου είπε πως μπορεί να βοηθί κανείς στον ού-
πανό αυτός που άγαπήσε εδ'ό στη γη. Μου φαίνεται όμως πως θα
εύχαριστούνταν πολύ ο άμωρος 'Αρμάνδος, αν έβλεπε από ψηλά πάνω
στο μνήμα του τ'ά αντανάστικα λουλούδια της μικρούλης του φίλης...»

«Θά φανήτε καλή, ύπεροβολικά καλή, κυρία, αν θα θυμηθίτε και
θα ικανοποιήσετε την τελευταία επιθυμία που σ'α έπαφεί.

«'Η εύπιστάτη δούλη σας
ERRETTA PERREN».

Ο συγγραφέας του διηγήματος Γάλλος 'Ακαδη-
μαϊκός Μαρσέλ Πρεβό.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Η ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΟΥΣΤ

ΠΟ την εποχή που ο Προυστ έγινε ενδοξος, αποφασίστηκε με μεγαλύτερο άδωκα πάθος στο έργο του. Τα τελευταία χρόνια της ζωής του τα αφιέρωσε σχεδόν αποκλειστικά για να συμπληρώσει το πολύτιμο αυτό μυθιστόρημα, που έμεινε γνωστό με τον τίτλο «Είς ανάστησιν του χαμένου καιρού» και που αποτελείται από καμιά είκοσι περίπου βιβλία.

Στις σελίδες που είχε γράψει, επρόσθετε διαρκώς νέες άλλες και τα χειρόγραφα έπαιναν στο κομοδίνο του σχηματίζαν

ολόκληρες στίβες.

Επίσης τον απασχολούσε πολύ και η διόρθωση των τυπογραφικών δοκιμών του έργου του, εργασία εξαιρετικά καταθλιπτική και επίπονη στην κατάσταση στην οποία βρισκόταν.

Και σαν να μην έφταναν δι' αυτά, η δρασίς του λιγόστευε ολοένα. Μολονότι δὲ ἀπὸ καρδίας ἔλεγε, ὅτι θὰ πῆγαινε νὰ συμβουλευτῇ ἕναν περίφημο ὀφθαλμίατρο, ἐν τούτοις δὲν ἔκανε ποτὲ τίποτε σχετιζόμενος.

Πολλές φορές, αποκαμωμένος και νευρασμένος από την εργασία του, τη διέκοπτε ξαφνα, σηκώνονταν απ' το κρεβάτι του, γυμνός, έβγαυε έξω και διευθύνονταν στο άγαπημένο του ξενοδοχείο «Ρίτζι». Έκει εγκαθιδρύονταν στο τζαμάτο καμαράκι του θυρωρού και σκαβόντας πάνω από ένα τραπέζι, συνέχιζε τις διορθώσεις των δοκιμών του. Το σύρε και έλα του κόπο που τον πρηγανωοχόταν στο ξενοδοχείο, έρριξε ευνοϊκά το μικρό του και τον βοηθούσε στην εργασία του.

Ο Προυστ δὲν περιοριζόταν μόνο σὲ μιὰ τυπικὴ διόρθωση. Πολλές φορές έπάνω στα δοκίμια μετέβαλε ξὺς ὀλοκλήρου τὸ ἀρχικὸ κείμενο. Επρόσθετε, ἀφαρῶσε, τροποποιούσε, ἔτσι πὺν τὸ ἔκανε ἀγνωρίστο. Αὐτὸ δὲ τὸ ἔκανε ὄχι μόνο σὲς πρώτες διορθώσεις, ἀλλὰ καὶ σὲς δεύτερες καὶ σὲς τρίτες, ὡς δῶν σὲ τέλος ὁ ἐκδότης του ἀναγκαζόταν νὰ τοῦ τῆς παρρη σχεδὸν διὰ τῆς βίας μέσ' ἀπ' τὰ χέρια του.

Μά ἐνὸς ὁ ἴδιος ὁ συγγραφεύς, με τῆς ἀτελείωτες διορθώσεις του, ἀργοποροῦσε τόσο τὸ τόμοιμα τοῦ ἔργου του, ἡ παραμονὴ βραδυτῆς τὸν ἄλλαν τὸν ἐξώγειζε. Ἐννοιοῦθε τὸν θάνατό του νὰ πλησιάζει καὶ ἤθελε πρὶν πεθάνει, νὰ ἰδῇ τὸ ἔργο του συμπληρωμένο καὶ τυπωμένο ὀλόκληρο. Παραπονιόταν ζωνηὰ γιὰ τῆς διαρκείας καθυστέρησης τοῦ νέου του ἐκδότου καὶ μετανοούσε γιὰτὶ ἔχε ἐγκαταλείψει τὸν Γρασέ, ὁ ὁποῖος τοῦ ἐξέδωσε τὸ πρῶτο του βιβλίο.

Τέλος, σὲ 1921 ἐξεδόθη ὁ δῶν τόμος τὸ βιβλίο του «Ἀπὸ τῆς μεριά τὸν Γκερμάντ» καὶ σὲ 1922, σὲ τρεῖς τόμους, τὰ «Σόδοιμα καὶ τὰ Γόμορα», ἕνα ἀπὸ τὰ πὺν τομῆρά βιβλία τῆς συγχρόνου παγκοσμίου λογοτεχνίας.

Μά ὁ Προυστ ἔννοιοῦσε πειά, ὅτι δὲν θὰ πρόφτανε νὰ ἰδῇ τυπωμένα καὶ τ' ἄλλα του βιβλία, πὺν ἀποτελοῦσαν τὴ συνέχεια καὶ τὸ τέλος τοῦ ἔργου του.

Ἦξερε τόσο καλὰ πὺς θὰ πέθαινε, ὥστε ἕνα μῆνα πρὸ τοῦ θανάτου του ἔλεγε στοὺς φίλους του, ὅτι σὲ λίγο καιρὸ θὰ τοὺς ἄφαινε γιὰ πάντα καὶ θὰ ἔφαινε ὁριστικὰ γιὰ ἕνα μεγάλο ταξίδι.

Οἱ φίλοι του γελούσαν με τῆς καλῆς τῶν αὐτῶς —σὲς ὁποῖες ἄλλωστε ἦσαν συνηθισμένοι— μὰ ὁ Προυστ κινούσε θλιβερά τὸ κεφάλι του καὶ, κυττάζοντας ἀρηρημένα μπροστὰ του, ἔλεγε:

—Δὲν με πιστεύετε;... Κι' ὅμως θὰ φύγω... Θὰ φύγω... Ἡ ζωὴ δὲν τὸν ἐνδιέφερε πειά καθόλου. Ἡ σκέψις του πῆγαινε τώρα πέρα ἀπὸ τὰ σῶνρά του, πέρα ἀπ' τὸ μυστήριό τοῦ θανάτου, ὁ ὁποῖος πλησίαζε ὀλοένα.

Κατὰ τὸ καλοκαίρι τοῦ 1922, ὁ Προυστ ἀρραξέ ἕνα μικρὸ σινάχι. Δὲν τοῦ ἔδωσε ὅμως καμμιὰ προσοχή καὶ δὲν ἄργησε νὰ μεταβιθῇ σὲ γρήπι.

Ἡ γρήπι τοῦ πέρασε βέβαια σὲ λίγες ἡμέρες, μὰ ὁ πυρετὸς δὲν τὸν ἄρρησε πειά ἀπὸ τότε.

Τοῦ κάκου οἱ φίλοι του τοῦ ἔλεγαν νὰ φωνιάξει κανένα γιατρὸ καὶ νὰ ἐνδιαφερθῇ γιὰ τὸν καιρὸ του. Ὁ Προυστ δὲν ἤθελε ν' ἀκούει τίποτε. Νόμιζε πὺς ὁ πυρετὸς θὰ ἔβαινε μόνος του, χωρὶς τὴν ἐνδοχρητικὴ μεσολάβηση τὸν γιατροῦ. Ἐτσι ὅμως ἡ κατάστασί του χειροτέρευε ὀλοένα.

Παρ' ὅλη τὴν ὀηγιότητά του, τὸ δωμάτιο σὲ ὁποῖο ἔμεινε ὀλοκληρὸ σχεδὸν τὸ ἡμερονόητιο, ἦταν ψυχρὸ, ψυχρότατο. Δὲν ἔπρεπε με κανένα τρόπο νὰ τὸ θερμάνουν, γιὰτὶ ἔχε τὴν ἰδέα πὺς ἡ ἔσπρη ἦταν ἐπιβλαβὴς σὲ ἀσθία του καὶ τοῦ ἔφερνε δύσνοιες.

Εἰσὶς ἔχε ἀπαγορεύσει σὲν καμαρίερα του τὴ Σελεστίν, νὰ τὸ συγκυρίξει καὶ νὰ τὸ σκουπίει, γιὰτὶ ἔτσι θὰ τὸν ἀνάγκαιζε νὰ ἐγκαταλείψει τὸ κρεβάτι του.

Μιὰ βραειὰ ἀτιμωοαῖρα ἐπικρατοῦσε μέσα σὲν κρεβατοκάμαρά του, πὺν ἔπαινε κανέναν ὅταν ἔμπαινε ἀπ' ἔξω. Μὰ ὁ Προυστ ἔχε συνηθίσει πειά σ' αὐτὴ καὶ τοῦ φαινόταν πολλὴ φιλία.

Κατὰ τοὺς τελευταίους αὐτοὺς μῆνες τῆς ζωῆς του, ἔννοιοῦσε μιὰ θρησκευτικὴ λατρεία πρὸς τὴν μνήμη τῆς μητέρας του. Μὲ δάκρυα σὲ μάτια, ἀναλογιζόταν τὰ χάδια τῆς μητέρας του. Μὲ δάκρυα σὲς καὶ ὅταν σὲς κοιμήντες του ἔρχονταν τὸ ὄνομά τῆς σὲ σῶμα του, ἐκλάμπαζε καὶ ἡ φωνὴ του πνιγόταν σ' ἕνα λυγρὸ.

Τὴν ἰδίαν ἐποχὴ ἄρχισε νὰ ὑποβάλλει τὸν καιρὸ του σὲ μεγάλη δίαιτα, νομίζοντας πὺς ἔτσι θὰ καλύτερευε τὴν ἰγία του. Μολονότι καὶ προηγουμένως ἔτρωγε εἰλάχιστα, ἐν τούτοις περὶ ὅσους τὴν τροφὴν τοῦ σπῆν ἀπολύτως ἀναγκάσει γιὰ νὰ συντηρηθῇ σὲ ζωὴ. Σὲ τέλος μάλιστα ἔβαινε πειά νὰ τρώει τίποτε κα' ἔβαινε μόνον λίγο καρὲ με γάλα!

Ἡ Σελεστίν, ἡ καμαρίερα του, ἡ ὁποία τὸν χάραινε καὶ τὸν ἀγαποῦσε σάν παιδί τῆς, ἔβαινε τὸν κόσμο ἀνω—κάτω γιὰ νὰ τὸν καταφέρνει πὺν καὶ πὺν νὰ τρώει καμμιὰ στερεὰ τροφὴ, μὰ στανίως τὸ κατώρθωνε. Μόνον ταν ἡ φτωχὴ γυναῖκα ἔσκαπτε σὲ κλάμματα καὶ τοῦ ἔλεγε πὺς δὲν ἔτρωγε ἐπιτέδες γιὰ νὰ τὴν δυσχεροῖσῃ, ὁ Προυστ, μὴ θέλοντας νὰ τὴν κακοκαρδίσει περισσότερο, συγκρατοῦσε κα' ἔτρωγε κατὰ.

Στὰ γειμματα, τὰ ὁποῖα ἐπικολοῦντοε νὰ δίνει στοὺς φίλους του σὲ ξενοδοχείο «Ρίτζι», δὲν ἔτρωγε ἀπολύτως τίποτε. Μόνον ὅταν ἔγινε σὲ σῶμα του ἔβαινε μισὸ φλιντάν καρὲ με γάλα, τὸ ὁποῖο συνόδευε στανιότατα με κανένα παξιμάδι.

Ὅλη ὅμως αὐτὴ ἡ δίαιτα ἔχε ἀποτελέσματα ἐντέλως ἀντίθετα ἀπ' αὐτὰ πὺν περιμένα καὶ τὰ ὁποῖα δὲν ἄργησαν νὰ ἐκδηλωθοῦν.

Ὁ ὀργανισμὸς του, ὁ ὁποῖος βρισκόταν κίβλας ἐξαντλημένος ἀπὸ τὴν κατάρχησιν τὸν ἰπνοπνιγμὸν καὶ τὸν τοικτωῖων τὸν νεύρον, ἐξαντλήθηκε ἀκόμα περισσότερο κα' ἔφτανε τὸ παραμερῶς κροιλόγημα γιὰ νὰ τὸν συντηρήσει ὁριστικὰ.

Καὶ αὐτὸ πρῶταμαι συνέβη.

Κατὰ τῆς ἀρχῆς τοῦ Νοεμβρίου τοῦ 1922, ὁ Προυστ κροιλόγησε μιὰ βροχερὴ νύχτα πὺν ἔχε πει, ὅπως συνήθιζε κάθε τόσο, σὲ «Ρίτζι».

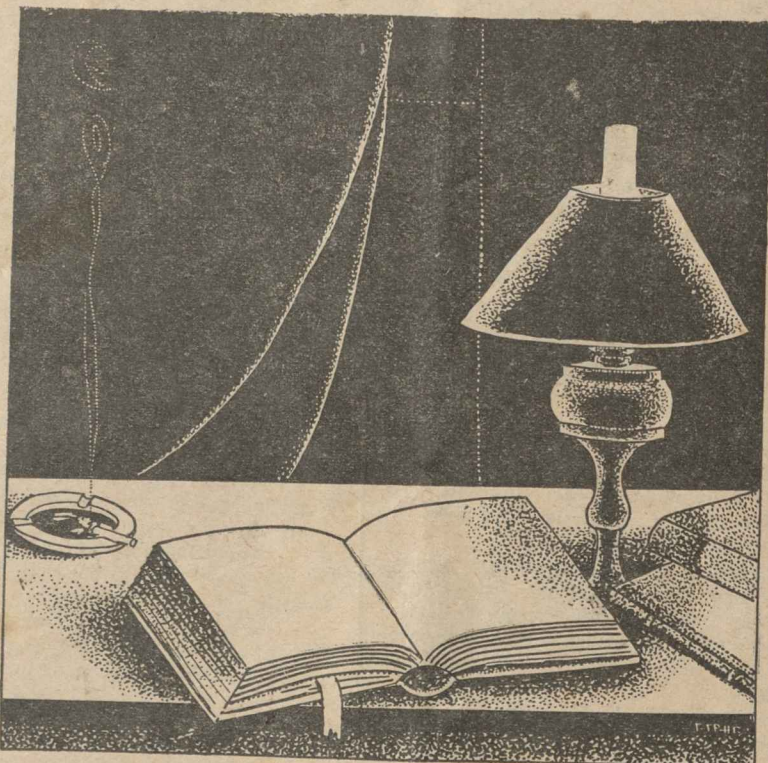
Τὴν ἄλλη ἡμέρα, ὁ πυρετὸς του πὺν, ὅπως ἔπαινε, δὲν τὸν ἄφαινε καθόλου, δυνάμωσε ἀκόμα περισσότερο, μὰ ὁ Προυστ δὲν ἔδωσε σημασία κα' ἔλεγε πὺς θὰ τὸν περνοῖσε.

Τὴν μεθεπομένη ὅμως, ἡ ἀρρώστεια του ἔχε μεταβιθῇ σὲ πνευμονία.

Οἱ φίλοι του, μάλιστα τὸ ἔμαθαν, ἔτρεξαν ἀναστατωμένοι κοντὰ του καὶ τοῦ πρότειναν νὰ τοῦ φέρουν γιατροῦ. Μὰ ὁ Προυστ δὲν ἤθελε με κανένα τρόπο νὰ τοὺς ἀκούσῃ.

Κι' ἐπειδὴ οἱ φίλοι του ἐπέμεναν, κυριετοῖρε ἀπὸ μιὰ τρομερὴ ὀργὴ καὶ τοὺς ἀπέλρησε, ὅτι ἀν ἔφαιναν γιατρὸ, θὰ ἔπαινε ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ δωματίου του.

Οὔτε ὁ ἴδιος ὁ ἀδελφὸς του, ὁ διακεκομμένος γιατρὸς δόκτωρ Ροβέρτος Προυστ, δὲν μπορούσε νὰ τὸν ἐξέτασει. Πολλές φορές, ἀνηφιόντας τὴν ὀργὴν του καὶ θέλοντας νὰ τὸν σώσει, ἔμπαινε σὲ

ΞΕΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΛΕΠΟΥΔΕΣ

— Πάντα πιάνονται ἡ ἀλεπούδες σὲς παγίδες, ὅσο πονηρὸς κα' ἔναι.

(Ἰ τ α λ ι κ ῆ)

— Ἡ ἀλεπού κυττάει πίσω τῆς, κα' ὅταν ἀκούει δὲν τὴν κυνηγάνε.

(Ρ α σ σ ι κ ῆ)

— Ἀργὰ ἡ γρήγορα, ἡ ἀλεπού θὰ πέσει σὲν παγίδα.

(Γ α λ λ ι κ ῆ)

— Ὅταν ἔχει κανεὶς σὲν γειτονιά του ἀλεπούδες, καλὰ θὰ κάνει νὰ κρεσῇ τὸ κοτέτσι του.

(Γ ε ρ μ α ν ι κ ῆ)

— Ἡ ἀλεπού δὲν πιάνεται με τὸ κυνήγι, ἀλλὰ με τὴν παγίδα.

(Δ α ν ι κ ῆ)

— Ἡ γρηὶ ἀλεπού δὲν χρειάζεται δασκάλο.

(Ἰ γ γ λ ι κ ῆ)

— Ὅταν σὲ συμβουλεύει ἡ ἀλεπού, ἔχε τὰ μάτια σου τέσσερα σὲν κοπέτι.

(Ἰ τ α λ ι κ ῆ)

— Ἡ ἀλεπού πὺν κοιμάται ὡς τὴν αὐγὴ, ἔχει τὸ στομάχι ἀ—

(Γ α λ λ ι κ ῆ)

— Ὁ θάνατος τῆς ἀλεπούς εἶνε τῆς κόπτης ἡ ζοή.

(Γ ε ρ μ α ν ι κ ῆ)

— Τῆς ἀλεπούς ἡ σκέψις δὲν χωροῦν ποτὲ σὲν λιονταριὸ τοῦ καμά.

(Ἰ γ γ λ ι κ ῆ)

— Ὅσο πὺν πολλὰ γυροῖει ἡ ἀλεπού, τὸ πὺν πολλὰ ὀρνίθια πιάνει.

(Ἰ τ α λ ι κ ῆ)

— Ὅταν ξεφυγεῖ ἀπ' τὴν παγίδα, ἡ ἀλεπού γίνεται πὺν ἔξυπνη ἀπὸ πρὶν.

(Γ ε ρ μ α ν ι κ ῆ)

— Ὅταν περνάει ἡ ἀλεπού, λέει πὺς δὲν ντοῖζει.

(Ἰ γ γ λ ι κ ῆ)

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

ΤΑ ΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Μεταῦν φίλων.

— Τίμωδες; Ὁ καίμνος ὁ Κώστας

τρελλόμει!

— Ἀπὸ καμμιὰ μεγάλη λύτη;

— Ὅχι. Ἀπὸ μιὰ μεγάλη χαρά.

— Μὰ τί τοῦ συνέβη;

— Πέθανε ἡ πεθερά του!

— Μὰ τρώει τὸ χέρι μου....

— Σίγουρα θὰ πάγης παράδες.

— Δάσκει μου λοιπὸν ἕνα καυστόμω!

Δωμάτιο του καὶ πλησίαζε σὲν κρεβάτι του.

Μάς ὅμως ἄλινε τὸ χέρι του γιὰ νὰ πιάσει τὸ δικὸ του καὶ νὰ τὸν σφιγμομετρήσῃ, ὁ Προυστ γινόταν ἔξω φρενὸν, μαζενόντας σὲς κοῦβερτες του, χειρονομώντας κα' ἀπόγινωσι, καὶ ἀσφαλῶς, ἀν τὸν βαστοῦσαν τὰ πόδια του, θὰ σηκώνονταν ἀπ' τὸ κρεβάτι του καὶ θὰ πῆγαινε νὰ πέσει ἀπ' τὸ παράθυρο, πραγματοποιώντας τὴν ἀπειλή του.

Μόνον τῆς διὰ τελευταίης ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου του, ὅταν πειά δὲν μπορούσε νὰ φέρῃ τὴν παραμονὴ ἀντίστασι, οἱ γιατροὶ κατώρ—

θισαν νὰ τὸν πληρώσουν καὶ νὰ τὸν ἐξετάσουν. Μὰ ἦταν πὺν ἀρ—

γὰ πειά.

Ὁ ἰεπομῶνατος συγγραφεύς ἰπέφερε ἀπὸ τρομεροῦς πόνους, καὶ ὡς τὴν τελευταία του στιγμὴ διατήρησε ὅλη τὴν πνευματικὴν του δύναμη. Τὴν προηγουμένη μάλιστα τοῦ θανάτου του νύχτα, κάλεσε κοντὰ του ἕνα φίλο του καὶ τοῦ ὑπαγόρευσε διάφορες ἐντυπώσεις

πὺν ἀπὸ τὸν θάνατο πὺν πλησίαζε. Ἡ ἐντυπώσις του αὐτῆς, μοναδικὴ σὲν εἶδος, τους σπῆν παγκόσμιον λογοτεχνία, ἦσαν προσωρισμέ—

νὲς γιὰ νὰ συμπληρώσουν τῆς σελίδες πὺν ἔχε γράψει γιὰ τὸν θά—

νατο ἐνὸς ἡρώος τοῦ ἔργου του.

Ὁ Προυστ πέθανε σὲς 18 Νοεμβρίου 1922.

Κοντὰ του, μαυρισμένο ἀπὸ κάποιον φάρμακο πὺν ἔχε χυθεῖ, βοή—

ταν ἕνα κομμάτι χαρτί, ἔπάνω σὲν ὁποῖο, ἀνάμεσα σ' ἄλλες ἀδιά—

βαστες λέξεις, ἦταν γραμ—

μὲν τὸ ὄνομα ντὲ Φορσε—

ζέλ, τὸ ὄνομα θηλασθῆ ἐνὸς

γενετιστικὸ προσώπου πὺν

σώτανε νὰ τὸ χρησιμοποιή—

σῃ ὡς ἦσαν ἐνὸς καινού—

ργου ἔργου του....

ΤΕΛΟΣ

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Η ΕΥΓΥΝΩΜΟΣΥΝΗ

Δώσε φροιά καὶ νερὸ στοῦ σοκαριστὸ τὸ σκάλο, γιὰ νὰ τὸν ἔχεις πάντοτε πὺν πὺν πιστό σου φίλο. Κι' ὅταν κανεὶς καμμιὰ φορὰ καὶ γιὰ σὲ τοιμήσει, θὰ τρέξῃ με τὰ δόντια του νὰ τὸν καταξέσει.

Κάμε καλὸ σὲν ἄνθρωπο πὺν ἔχει νοῦ καὶ γνήσι, μὰ μὴν προσμένεις ἀδικία γιὰ νὰ σοῦ τὸ πληρώσει. Κι' ὅταν κανεὶς καμμιὰ φορὰ καὶ γιὰ σὲ τοιμήσει, θὰ τρέξῃ με τὰ χέρια του γιὰ νὰ τὸν βοηθήσει.

Μέσ' στοῦ σκαλὶ χαράζεται βαθειὰ ἡ εὐγνωμοσύνη, ἀλλ' ὅμως ἀπ' τὸν ἄνθρωπο περνὰ γρηὶ καὶ σβῆνει.

(Ἀπὸ τὴν Ἰνδοὶ «Μαχαβαράτα»).

ΜΕ ΤΟΝ ΙΔΡΩΤΑ

Κανένα πρῶτα δὲν μπορεῖ κανένας ν' ἀποχτήσῃ, ἀν τὸν ἰδρώτα του σὲν γιὰ ἀδιάκοπα δὲν χροῖ. Ἐκεῖνος πὺν ἐπιθυμεῖ νὰ βοῇ ὅρατα κορμῆ, τ' ἀνοῖχτὰ σὲν πέλαγο καὶ δχι σ' ἄστρομῆλα.

Μήπως τὴ διαμαντόπετρα πὺν τόσο τὴν τιμῶνε σὲν ἐπαφάνεια τῆς γῆς νὰ τὴν εὐροῦν μεροῦνε;

Ἄν ὁ ἐργάτης καταγῆς τὸν ἰδρώτα δὲν χροῖ,

ποτὲ ἡ διαμαντόπετρα δὲν θὰ λαμπρο—

(πῆσι).

(Ἀπὸ τὴν Ἰνδοὶ «Μαχαβαράτα»).

Μεταφράσεις Τ. Μ. ΤΣΙΧΛΑΚΗ

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

(Τοῦ Ἰσπανοῦ ANTONIO FABRES)

Ὅλοι τὸ ξέρουμε πὺν καλὰ πὺς ἐν' ὁ κόσμος κα' ἡ ζωὴ μιὰ κομωδία, κα' ὅμως σὲν φάρα τῆς ζωῆς αὐτῆς πετοῖμε τὴ γαλήνη καὶ τὴν εὐτυχία.

Τὸ ξέρουμε πὺς δάταν ἡ ζωὴ χωρὶς τὴ φάρα αὐτὴ σωστὴ εὐτυχία, κα' ὅμως τυφλοῖ πετοῖμε τὴ ζωὴ σάν τὸ κουρέλλι σὲν αἰώνια κομωδία.

Ξέρουμε πόσα χροῖ σὲν ζωὴ φαρμάκια καὶ καίμους μιὰ τέτατα κο—

(μωδία,

τὸ κρεῖδι πὺν μὰς κλέπτει, ὅμως, τὴν εὐ—

(τυχία.

Ξέρουμε πὺς ποτὴν ἐν' ἡ ζωὴ

ὅπου γεύει ἀπὸ φαρμάκι κα' ἀπὸ μέλι,

κα' ὅμως ἡ κομωδία τῆς ζωῆς

νὰ τὸ γεύσῃ ἀπὸ φάρμακο μόνον θέλει.

Τὸ ξέρουμε πὺς πλάσθηκε ἡ ζωὴ

νάκα παρὰδεδωτος, ἔδωκε καὶ εὐτυχία,

μὰ εἰμὲς τυφλοὶ σφηνώμαστε ἐκεῖ

πὺν μὰς συντρίβει τῆς ζωῆς ἡ κομωδία...

Μετάφρ. Κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑ.

ΓΙΑ ΞΕΝΑ

(Τοῦ LEON DEPONT)

Τὸ ξέρω πὺς ὁ ἔρωτας λίγον καιρὸ βαστά

καὶ καὶς φλόγα μέσα μου σὲν λίγο πὺς θὰ σβῇ,

κα' ὅμως τὴν κουρασμένη μου σὲν πρόφρακα καρδιά

πὺν ἡ ὀλὴ μου γιὰ καὶ σου τὴν ἔχει ἀνατίσει.

Σάν σ' ἀγαποῦσα τὸ ξέρω πὺς μέσα θὲν κάρθῃ

πὺν θάβλεπα τὸ βλέμμα σου πὺν πολλὰ μακρὸν ἀπὸ μένα.

Τὸ βά

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Η ΑΓΡΙΑ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΚΛΟΝΤΟΛ

(Ένα από τα πλέον φρικώδη, απάνθρωπα και θηριώδη εγκλήματα των Ίακωβίνων... εν όνόματι της ισότητας και της αδελφότητας)

Ο τρομερός Σωσίς.

Είχαν περάσει κάμποσοι μήνες απ' την ημέρα που εξεργάγη η Γαλλική Επανάσταση. Ο υποκόμης ντε Κλοντοάλ, ζούσε ήσυχος κ' ανεκτίμητος μαζί με την οικογένειά του στο πατρικό κτήμα που είχε στην επαρχία του Άνζου.

Κανείς δεν τον είχε πειράξει, γιατί ήταν αγαθός και άκακος ευπατριδής, καλόκαρδος στους χωριάτες, στους οποίους είχε κάνει ένα σωρό ευεργεσίες. Όταν οι Ίακωβίνοι τον παρακολούθουν άγριοι, καραδοκούντες την παραμικρή αφορμή για να τον εξοντώσουν, όπως είχαν κάνει και με τους περισσότερους ευπατριδείς της ίδιας επαρχίας.

Μια νύχτα, κάποιος χωριάτης χτύπησε στην πόρτα του πύργου και ζήτησε να ιδεί τον υποκόμη. Ο Κλοντοάλ κατέβηκε άμέσως στην αυλή που περιεμενε ο έπιστάτης και μόλις τον αντίκρισε έμεινε έμβροδντης. Βρισκόταν μπροστά σ' ένα πολύ γνωστό του άρχιεπίσκοπο, τον οποίο οι επαναστάτες καταζητούσαν παντού για να τον ξεκάνουν. Ο Κλοντοάλ ξαναβρήκε άμέσως την ψυχραιμία του, φίλησε το χέρι του μεταμφιεσμένου σε χωριάτη άρχιεπισκόπου και τον ρώτησε σε τί μορφή να του φανή χρήσιμος. Ο άρχιεπίσκοπος του ζήτησε να τον φιλοξενήσει τη νύχτα αυτή στον πύργο του και το πρωί να του δώσει ένα καλό άλογο για να φύγει έξω απ' τα σύνορα της Γαλλίας.

Ο υποκόμης δεν δίστασε ούτε στιγμή. Περιποιήθηκε τον ξένο του όσο καλύτερα μπορούσε, και τη χαραγνή, δυό ώρες πριν φέξει, τουδωσε ένα απ' τα καλύτερα άλογά του, του φίλησε τρία το χέρι και του εύχθηκε καλό ταξίδι. Μαζύ με τον άρχιεπίσκοπο έφυγε, για να τον συνοδεύει ως τα σύνορα, κ' ένας απ' τους πιο επισημούς ανθρώπους του υποκόμης.

Αντυχώς όμως, αν κ' όλα αυτά έγιναν με άκρα μυστικότητα, οι Ίακωβίνοι δεν άργησαν να τα πληροφορηθούν απ' τους κατασκόπους των και ρώτησαν σχετικώς τον έπιστάτη του υποκόμης, θέλοντας να μάθουν ποιός ήταν ο άγνωστος χωριάτης που φιλοξενήθηκε στον πύργο και για ποιο μέρος έφυγε, έτσι ξαφνικά, πριν ξημερώσει.

Ο έπιστάτης προσοιήθηκε ότι δεν ήξερε τίποτε, γιατί έλειπε όταν απ' τον πύργο και δεν είδε πόν ξένο που φιλοξένισε ο κύριός του.

Έπειτ' από τρεις μέρες ο έπιστάτης του πύργου είχε πάει στο παζάρι του Λαγγέ για ν' αγοράσει δυό βόδια, όταν τον πλησίασε ξαφνικά ένας άνθρωπος με στολή πολιτοφύλακος και του είπε αιφνιά σ' αυτό:

— Έννοια σου, Θωμά, θα τον βρούμε και θα τον πιάσουμε τον άνθρωπο που ήθελε προχτές τη νύχτα και φιλοξενήθηκε απ' τον κύριό σου. Βρισκόμαστε στα ίχνη του, κ' όταν τον βάλουμε στο χέρι, τότε μαζί με τον υποκόμητα κύριό σου, θα τιμωρηθής και συ που μάζε κρυφές την αλήθεια.

Ο έπιστάτης κτύπησε τον συνομιλήτή του κ' όταν τον αναγνώρισε, ανατρίχασε. Ο άνθρωπος εκείνος ήταν ο διαβόητος Σωσίς, ο πιο φανατικός και πιο αμόδωρος Ίακωβίνος που βρισκόταν σ' όλη την επαρχία του Άνζου.

Κατά την έκρηξη της επανάστασης, ο Σωσίς βρισκόταν στη Παρίσι, όπου είχε γίνει όνομαστός για την αγριότητα του και την αμνηστία του δόρα. Είχε πρωτοστατήσει στην άλωση της Βασιλίας, κ' είχε σκοτώσει με τα ίδια του τα χέρια τον διοικητή της ταγματάρχης Λουβύ. Αυτός επίσης είχε σφάξει τον νεαρό άξιωματικό της Βασιλίας Μαρκήσιο ντε Πελλό, αυτός είχε πνίξει τον μαρκήσιο ντ' Εκαράν, αυτός είχε σκοτώσει χωρίς όλο και έλεος τον κόμητα ντε Λά Πόρτ, αυτός είχε παραβλέψει το μοναστήρι του Ρεντου, αυτός ήταν, έτσι, η κεφαλή των επαναστατών πούσφαζαν απάνθρωπος τους Βενεδικτίνους μοναχούς του μοναστηριού αυτού.

Ο Σωσίς με τ' όνομα Τρομερός, άκακος, αμόσταγής!... Γι' αυτό και ο έπιστάτης ανατρίχασε όταν είδε ποιός ήταν ο συνομιλητής του κ' άκουσε τ' απειλητικά του λόγια. Μόλις τελείωσε

λοπόν τη δουλειά του, παραδόσε σ' έναν χωριάτη τα δυό βόδια που χε αγοράσει, καθάλισε ένα γοίτρο άλογο κ' έτρεξε σ' όλη γύρω ν' αναφέρει στον άρεντικό του ό,τι του είχε ελπί ο προμετός Σωσίς.

Ο υποκόμης ντε Κλοντοάλ, καταλαβαίνοντας τί κίνδυνο διέκρινε, έγραψε άμέσως ένα γράμμα, σχετικα με τη φιλοξενία και τη φροντίδα που άρχιεπισκόπου, και τούδωσε σ' έναν από τους έπιστάτες άρχιεπισκόπου του να το πει στον έφημερο του Μοναχών.

Αλλά οι Ίακωβίνοι που κατασκόπευαν τον πύργο, έχοντας έκ αφής των Σωσών, πιάσανε τον άρχιεπίσκοπο, τον πήραν το γράμμα και το διαβάσανε. Έτσι μάθανε ότι ο νυκτερινός έπισκέπτης που πήγαινε ήταν ο άρχιεπίσκοπος, πόν όλοιο καταζητούσαν η επαναστατική άρχής και τον οποίο ο Κλοντοάλ είχε φιλοξενήσει απ' το Άνζου.

Απ' τη στιγμή εκείνη ο υποκόμης Κλοντοάλ ήταν καταδικασμένος. Την ίδια νύχτα κάποιος χτύπησε στην πόρτα του πύργου, κ' όταν από μέσα ρωτήθηκε πως ένε και τί θέλει, απάντησε:

— Έρχομαι απ' τον έφημερο του Άνζου ντ' ένα γράμμα, το οποίο πρέπει να το δώσω στα χέρια του ίδιου του υποκόμης.

Ο θυρωρός άνοιξε άμέσως την πόρτα, χωρίς να υπονοήσει τίποτε. Τότε όμως ο άνθρωπος που είχε χτυπήσει, του έχωσε στο στήνα ένα μεγάλο κομμάτι στούτι, ενώ συγχρόνως ένας άλλος άγνωστος, που ήταν κρυμμένος δίπλα στην πόρτα, του κάρφωσε στην καρδιά το μαχαίρι του και τον ξάπλωσε καταγής νεκρό!

Άμέσως κατόπι πρόβαλαν μέσα απ' το σκοτάδι κ' άλλοι έφτα άθροισι και μαζί με τους δυό πρώτους μπήκανε στον πύργο κ' άνέβηκαν έπάνω. Ήσαν οι τρομεροί Ίακωβίνοι πάνοπλοι, έχοντας έκ αφής των άμφορων Σωσών.

Την ώρα αυτή ο υποκόμης ντε Κλοντοάλ, ή σείργος του, ο αποτόκος γιός του κ' ή μεγαλύτερη κόρη του Έρμελίνα, μια χαρτωμένη κοπέλα δεκάξη χρόνων, ήταν συγκεντρωμένοι στην τραπεζαρία. Είχαν τελειώσει το δείπνο τους κ' έτοιμαζόντουσαν να πάνε το τσάι τους. Η δευτερότοκη κόρη του οικοδεσπότη, ή Μίσι, βρισκότανε στο διπλανό δωμάτιο κ' έταίριζε απ' το μπαλκόνι τα λόγια για να φύγει ξαφνικά απ' το σπίτι.

Ξαφνικά ή πόρτα της τραπεζαρίας άνοιξε διάπλατα και μπήκαν μέσα οι έγγηο Ίακωβίνοι, με τον Σωσίς μπροστά, που οδηγούσε άγριο, σάν δαιμονισμένος: — Έτοιμαστήτε να πεθάνετε, παλίσκοι! άριστοκράτες!...

Η υποκόμης ντε Κλοντοάλ και ή κόρη της Έρμελίνα, μόλις είδαν τους άγριανθρώπους αυτούς, άφησαν μια κραυγή φρίκης και σωρίστησαν στις πολυθρόνες τους, μουλωπυμένοι απ' τον φόβο. Ο υποκόμης και ο γιός του πετάχτησαν όρθιοι κ' έτοιμαστηκαν ν' άμυνθούν και να προστετίσουν τις δυό γυναίκες. Δεν έ-

πρόφτασαν όμως. Όμοιο με άγρια θήρια, οι Ίακωβίνοι όρμησαν έναντίον τους, τους έπιασαν και τους έδεσαν. Τράβηξαν κατόπι τα μαχαίρια τους και βγάλανε μ' αυτά τα μάτια και πόν τσεκούρα θανάτων τους!... Ούτε ή κραυγές του πόνου, ούτε οι θρήνοι τους ακουόσαν. Άτάραχοι οι αμόσταγες κακούργοι, ούσαν τους όπλο βολβούς μέσα στη ζαχαρέρα κ' άφου τους πασαλείψανε με ζάχαρη τους έβαλαν στα κύπελλα του τσαγιού, φωνάζοντας:

— Ορίστε, έκλειμμένοι, ζαχαρωτά άριστοκρατικά για πόν κφέ σας!...

Έπειτα ξάπλωσαν τα θύματά τους καταγής ήπια, κ' άφου τα έγνυμωσαν, άρχισαν ν' άνοίγουν με τα μαχαίρια τα στήθη τους, ός πόν βρήκαν τις καρδιές τους. Τis κόψανε τότε κ' αυτές, τις βγάλανε έξω και έσετέ, άμυσταγές τις ούσαν στην σαγέρα λέγοντας:

— Ορίστε, έκλειμμένοι, σούπα άλά Βουόντ!

Στό τέλος, κόψανε και τα κεφάλια των άτυχων θυμάτων τους και βάλανε το καθένα σ' ένα πιάτο ξαναφρονίζοντας:

— Ορίστε, έκλειμμένοι, άριστοκρατικά, κεφαλάκια του γαί-κτος, παραγεμισμένα με φρούτα άλά Βεράν!

Όταν τελείωσαν τα άτασια, τα άγρια και θηριώδη άσεία τους, οι κακούργοι μαζέψανε δυό άσημικά και χονερακά βρισκόντουσαν στο δωμάτιο, δέσανε τ' άποκεφαλισμένα πτώματα το καθένα σε μια καρέ-κλα, τα τοποθέτησαν γύρω στο τραπέζι και φύγανε χαχανίζοντας και φωνάζοντας:

— Μακάρι έτσι να δεινούνε στο έξής όλοι οι άριστοκράτες της Γαλλίας!...

Σ' όλο το διάστημα της τραγικής αυτής σκηνής, ή μεγαλύτερη

Η αγριότητα της Επανάστασης.

ΤΑ ΜΟΡΑΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Ήμουν θλιμμένος — κ' ήταν καλοκαίρι
Και μουπ' ο Έρωτας σιγά σιγά απ' α'τα
Παρόνεσαι, καρδιά μου; Αγάπη θέλεις;
Δώσε μου το χέρι.

Τού τσάφεισα. Και μουδωσ' ένα τσάρι
Που μουγνε άγάπη λατρευτή.
Μεσ στην καρδιά μου άναψα γι' αυτή
Άσιντο της λατρείας άγιοκέρι.

Έστάθηρ' ή άγάπη μου ή μόνη
Μ' αντί για να μου δινή τη χαρά
Βαθύτερα μ' έλχθηκαν οι πόνοι.

Κι' ήστ' έπειτα χειμώνας παγωμένους
Κι' έτέρωσε κ' αυτός με τη σειρά
Μα ένω ακόμα βρίσκομαι θλιμμένος...

Αθήνα, 16—1—32.

ΤΡΟΒΑΛΟΥΡΟΣ

ΜΟΝΑΧΟΣ

Έρρωμά τοι γύρω κ' έπως πάντα τώρα
Θα ήμ'αι μοναχός.
Πάλι μ'αυ το λείψ' του άνέμου ή μύρα
Κ' ο πικρός άλγος:

Αίχως την άγάπη και με τ' όνειρό σου
Στέκες στη γωνιά
Κ' ο κόσμος έδωσε το φώς σου
Με τη σκοτεινιά.

Ήσανε τα δέντρα, τρέμουνε τα φύλλα
Κ' ή έρημη καρδιά
Τ' να φέρη, αλήθεια, τούτη ή ανατριχίλα
Τούτη τη βραδεία:

Αι, νύχθη μ'αυ μόνο με λουλούδια
Και τρελά πουλιά
Και ν'αν της το πόνε με γλυκά τραγούδια,
Με γλυκιά λαλιά:

Αίτη άσπ' τα λόγια τα σκληρά, που λένε
Πως δε σ' αγαπά
Κ' καρδιά του πάντα κλείνει μέσα έσένα
Και γι' σέ χτυπά.

Καίσινη, ΑΝΤΡΕΑΣ ΣΑΛΤΑΡΗΣ

ΠΕΝΝΙΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙ

— Τον Αύγουστο του 1827 το έπταμάλος σιν-δύα της Αθήνης έδέχτηκε την άνακαχή με τους Τούρκους, την όποια έπρότειναν την κατάληψη της Τραπεζαρίας, της όποις έπικολούθησε άγρια σφαγή των Τούρκων.

— Τον Οκτώβριο του 1824 ο ναύαρχος των τριών Μεγάλων Δυνάμεων κατέστρεψε στο Νεόκαστρο τον στόλο του Ισραήλ.

— Τον Νοέμβριο του 1821 ο Μανροκορδάτος μαζί με 30 προσετούς άρκε της Γενοσίας της Δ. Ελλάδος.

— Τον έκτεμβριο του ίδιου έτους συμφιλώθηκαν οι πρόην έχθροι μεταξύ τους φρούραρχοι του Παλαμίδιου και του Ναυπλίου, Γοίβας και Φωτιάδας.

Καθ' όλη την διάρκεια της επανάστασης, οι έπταμάλος σιν-δύα της Αθήνης έδέχτηκε την άνακαχή με τους Τούρκους, την όποια έπρότειναν την κατάληψη της Τραπεζαρίας, της όποις έπικολούθησε άγρια σφαγή των Τούρκων.

— Τον Οκτώβριο του 1824 ο ναύαρχος των τριών Μεγάλων Δυνάμεων κατέστρεψε στο Νεόκαστρο τον στόλο του Ισραήλ.

— Τον Νοέμβριο του 1821 ο Μανροκορδάτος μαζί με 30 προσετούς άρκε της Γενοσίας της Δ. Ελλάδος.

— Τον έκτεμβριο του ίδιου έτους συμφιλώθηκαν οι πρόην έχθροι μεταξύ τους φρούραρχοι του Παλαμίδιου και του Ναυπλίου, Γοίβας και Φωτιάδας.

Καθ' όλη την διάρκεια της επανάστασης, οι έπταμάλος σιν-δύα της Αθήνης έδέχτηκε την άνακαχή με τους Τούρκους, την όποια έπρότειναν την κατάληψη της Τραπεζαρίας, της όποις έπικολούθησε άγρια σφαγή των Τούρκων.

— Τον Οκτώβριο του 1824 ο ναύαρχος των τριών Μεγάλων Δυνάμεων κατέστρεψε στο Νεόκαστρο τον στόλο του Ισραήλ.

— Τον Νοέμβριο του 1821 ο Μανροκορδάτος μαζί με 30 προσετούς άρκε της Γενοσίας της Δ. Ελλάδος.

— Τον έκτεμβριο του ίδιου έτους συμφιλώθηκαν οι πρόην έχθροι μεταξύ τους φρούραρχοι του Παλαμίδιου και του Ναυπλίου, Γοίβας και Φωτιάδας.

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

ΤΑ ΜΙΚΡΟΒΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ

(Πώς να προφυλάγουμε).

Οι γιατροί δεν παύουν να διακηρύττουν ότι τα πάντα είνε γεμάτα από μικρόβια και ότι ο άνθρωπος πρέπει να λαβαίνει άμεσα προφυλακτικά μέτρα για να εξουδετερώνη τον τρομερό αυτό κίνδυνο. Άν όμως έπαίρναμε τους μετριοτέρους όλες τις γνώμες των γιατρών και άκολουθούσαμε κατά γράμμα όλες τις υποδείξεις των, τότε δεν θα έπρεπε ούτε να... ζούμε!

Το σωστότερο όμως είνε να μ'ην... περιορισθούμε τα μικρόβια, αλλά να προφυλαγούμε όσο μπορούμε απ' αυτά, με την καθυσότη-τα κυρίως. Και ός άρχισουμε πρώτα από τις προφυλάξεις που πρέπει να λαβαίνουμε κατά το διάβαση ενός μεταχειρισμένου βιβλίου.

Το διάβαση έκ πρώτης όψεως φαίνεται άβυσσος. Άν σκεφτού-με όμως από πόσα χέρια έχει περάσει ένα βιβλίο ή όποιοδήποτε έντυ-πο που πρόκειται να το διαβάσουμε κ' έμεις, τότε θα παραδεχθούμε πως πολλά απ' αυτά τα χέρια δεν ήταν καθαρά και άφρονά πάνω του μικρόβια.

Ο κίνδυνος είνε ακόμη μεγαλύτερος προκειμένου για βιβλία δη-μοσίον βιβλιοθηκών και κοινής έπομένως χρήσεως. Έχει αποδειχθεί από μικροβιολογικές παρατηρήσεις ότι σε καθένα απ' τα βιβλία αυτά υπάρχουν 43 βακτηρίδια κατά τετραγωνικό εκατοστόμετρο της σελίδας!

Έννοείται ότι από τα μικρόβια αυτά δεν είνε όλη επικίνδυνη, επι-θογενής, καθώς τα όνομάζουν οι ειδικοί, ικανά όληαδη να μεταδώσουν μ'αν άρρώστια. Τα περισσότερα είνε έντελώς άβιότατα και δεν μπο-ρούν να προσεήσουν καμιά βλάβη στον άνθρωπο.

Αλλά τα μικρόβια της φυματώσεως, της διαφθερίτιδος, της σκα-λατίας και πολλών άλλων άσθενειών έχουν μεγάλη ζωτικότητα. Δια-τηρούνται μάλιστα τόσο θαυμάσια ανάμεσα στις σελίδες ενός π.χ. ασημένιου ρομάν-τζου, όσο και τα φυτά μέσα στο θερμοκήπιο!

Όταν λοιπόν κανένα παρόμοιο βιβλίο πέσει στα χέρια ενός υγιούς, δεν πρέπει να έκλα-γ' αν ιδεί τις καταρραγμένες αυτές άρρώστιας να έκδηλώνονται έπάνω του ή πάνω στους ανθρώπους που σπιτούν του που διάβασαν το βιβλίο.

Υπάρχουν άρεκά παραδείγματα μεταδό-σεως σοβαρών άσθενειών σε γερούς άρκα-σμούς από βιβλία, έπιστολές, έγγραφα κλπ. Σχετικά μάλιστα πρόβη τελευταία σε διαφω-τιστικές ανακοινώσεις στην 'Ακαδημία Έπι-στημών του Παρισιού κύριος διακεκριμένος βακτηριολόγος.

Μεταξύ των άλλων ανέφερε το παραδειγ-μα της δημοσίας Χαρκόβου, της όποις πρό-τινων έτών οι υπάλληλοι προσεβόλυντο ο έ-νας μετά τον άλλον από φθίση. Το φαινόμενο αυτό άνηρχισε τις άρχές, ή όποις ένηρχι-σαν έπιστημονική έξεταση και άνεκλήσαν ότι ή φοβερή άρρώστια έθρ'ιζε κατά προτίμηση τους εργαζόμενους στα άρχεία του δήμου.

Κατόπι αυτού παραδόθησαν τα έγγραφα των άρχείων στους γε-ρούς, οι όποιοι τα κτύψαν με το μικροσκοπικό και είδαν ότι ήταν κατά τα τρία τέταρτα σκεπασμένα από μικρόβια φυματώσεως. Τα μι-κρόβια αυτά προεήλθαν, όπως άποκαλύφθηκε, από ένα πρό έτών έκ-θροφάντα υπάλληλο, ο όποιος έπασχε από φυματίωση και είχε την κακή συνήθεια να σπάζει τα άσπ'α του και να φυλλομετρή έπειτα τα έγγραφα που γέμισαν έτσι μικρόβια.

Ο ίδιος έπιστάτης είχε προσεβλήθει κάποτε να αναλάβη την κούρα-μας λέγοντας, στην όποια έθήμισσε μετά τη γέννη της όλης της με-θόδους της άντισηψης και της καθαριότητας. Πω όλες όμως οι μέ-τες τις προφυλάξεις, το μικρό πέθανε μετά δυό βδομάδες και ή μη-τέρα έθγαλε κ' αυτή κατ' έπ'ατα έξανάθυμα και άκολούθησε σύντο-μα το νεογέννητο παιδί της στον τάφο.

Ο γιατρός άνηρχισε προμερά από τους τόσο ξαφνικούς αυτούς θανάτους και αποφάσισε να ανακαλύψη με κάθε τρόπο την αίτια τους. Ύστερα λοιπόν από διάφορες έρευνες, βρήκε κάτω απ' το προσεβόλο της μακαρίτισσας ένα βιβλίο προσεβόλο από δανεισμένη βιβλιοθήκη, το όποιο διάβη ή δυστυχισμένη κατά την περίοδο της λεγονίας της. Το βιβλίο αυτό υποβλήθηκε σε μικροβιολογική έξεταση και αποδείχτη-κε πως ήταν γεμάτο από μικρόβια στρεπτοκόκκους.

Ο κίνδυνος αυτός της μεταδόσεως των μικροβίων είνε ακόμη με-γαλύτερος για τα άσπ'α, όπου πολλά παιδιά, μη έχοντας ν' άνορά-σουν κανονικά βιβλία, πάνε και παίρνουν παλιά. Τα μεταχειρισμένα αυτά βιβλία είνε άσπ'α άκάθαρτα και περιέχουν πλήθος μικροβίων, τα όποια μεταδίδουν στον όργανισμό των τρυφερών παισών και άμα δεν βρουν άντίσταση, καλλιεργούνται και φέρνουν το θάνατο.

Το χειρότερο είνε ότι, καθώς άναφίρουμε και πα-ραπάν, τα περισσότερα από τα μικρόβια έχουν μ'αν άντοχή διαβολομένη. Έτσι π.χ. το μικρόβιο της φυματώσεως μπορεί να ζήση, κλεισμένο σε βιβλίο, 100 μέρες, της διαφθερίτιδος 28 μέρες και του τυφοειδούς πυρετού 40—50 μέρες. Γι' αυτό, το καλύτερο που έ-χει να κάνει ένας συλλέκτης καλών βιβλίων, είνε να τα δίνει προτιμότερα να άπολιμνώνονται.

SCHERK
BERLIN NEW YORK WICH

Γιατί λοιπόν δεν πέρνετε την λοσιόν προσώπου Scherk; Έγώ την μεταχειρίζομαι πάντοτε πρωί και βράδυ όταν φυσά και έχει σκόνη, πολλές φορές και την ημέρα. Έτσι το δέρμα μου διατηρείται θαυμάσια.

Γνωσία Λοσιόν μόνον εις τα γνωστά φιαλίδια με το σήμα Scherk. Οι Κύριοι, οι οποίοι είν μεταχειρίζονται μετά εδ ζήτημα άσφαγέων εντελώς είν φλόγωσι και τόν έρεθισμό τοδ δέρματος.)

Δείγμα δωρεάν. Έναντι άποστολής της παρούσης άγγελίας εις την δσιν: Π. Ι. Μαγκριώτην, δδός Αιόλου 28, Άθηνας.

Scherk
Face
Lotion

(Λοσιόν δια το πρόσωπον)

Ένα από τα μεγάλα χαρίσματα της γυναικός είνε το μειδιάμα. Το μεγαλειότερο θέλητρο του μειδιάματος είνε τα όμορφα δόντια. Η δοντόπαστα

GELLE FRERES

τά λευκαίνει σαν έλεφαντόδοντο και άρωματίζει συγχρόνως το στόμα.

Πωλείται εις όλα τα Μικροπωλεία και Φαρμακεία.

Γενικοί Άντιπρόσωποι: ΖΩΓΡΑΦΟΣ, ΒΑΚΗΣ και Σία, Άθηνās 27, ΑΘΗΝΑΙ.

Εις το κέντρον ΓΛΥΦΑΔΟΣ και εις την άρχην της δδού Καραπάνου, ένοικιάζεται κατοικία δυώροφος, έπιπλωμένη, μετά πίνου, κηπαρίου και άφθένου ποσμου ύδατος.

Έπίσης ένοικιζονται δύο δωμάτια, κουζίνα κλπ. χρειώδη.

Πληροφορία 8-11 π.μ. Τυπογραφείον Σ. Στραγγάλου, δδός Λέκα 7.

Συνιστώμεν την Διπλωματούχον Μοδίσταν Γυναικείων Φορεμάτων

Δ)δα ΧΡΥΣΑΝ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ Βουλής 37α.

TANGEE

ME TO TANGEE

Τα χείλη σας δεν νονται βαμμένα.

Το TANGEE είνε έντελός από τα άλλα τα ROUGE, άντε μπογιές, όντε χρώματα. Ένέα έφεύροσις, ήτις έχει την ιδιότητα αλλάζη και να παίρνη το χρώμα πηγαίνει καλύτερα. Άφομοιούνται φυσικόν σας χρώμα.

Το TANGEE είνε άδιάφορον, κείας και κολακεύει το πρόσωπον. Το «TANGEE ROUGE COME» παίρνει έπίσης τόν φυσικό χρώ των παρειών σας, άκριβώς όπως το κραγιόν TANGEE.

Άρωματοποιείον ΜΑΤΣΟΥΚΑ Έρμου 4, Άθήνα.

Με τας βαφας ARTI, κατεπαλαιά σας φορέματα και νεντέρνα.

ΕΙΣ ΤΟΝ
ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ
ΟΙΚΟΝ

ΓΟΥΛΑΔΚΟΥ

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗ ΠΛΟΥΣΙΟΤΑΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ
ΘΕΡΙΝΟΝ ΥΦΑΣΜΑΤΟΝ
ΤΟΝ ΚΑΛΥΤΕΡΟΝ ΑΓΓΛΙΚΟΝ
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ